

Logopedia II stopień semestr 2

Spis treści

1. Procedury lingwistyczne w postępowaniu logopedycznym: leksyka
2. Procedury neurologiczne i psychiatryczne w postępowaniu logopedycznym
3. Dydaktyka postępowania neurologopedycznego w zaburzeniach mowy pochodzenia korowego
4. Procedury psychologiczne w postępowaniu logopedycznym
5. Audiofonologiczne uwarunkowania zaburzeń mowy
6. Diagnostyka kliniczna w logopedii
7. Obiektywne i subiektywne badania słuchu
8. Protetyka słuchu
9. Praktyka zawodowa psychologiczno-pedagogiczna śródroczna w placówce specjalnej (szkoła/ ośrodek szkolno-wychowawczy)
10. Dysleksja audiogenna
11. Zaburzenia funkcji słuchowych a trudności w czytaniu i pisaniu
12. Postępowanie logopedyczne w diagnozie i terapii dziecka z FAS
13. Komunikacja wspomagająca i alternatywna w praktyce
14. Język migowy w praktyce
15. Zaburzenia afatyczne w schorzeniach neurologicznych – postępowanie logopedyczne
16. Wspomaganie rozwoju małego dziecka ze spektrum autyzmu
17. Rehabilitacja osób z implantami słuchowymi
18. Zaburzenia rozwoju mowy dzieci wielojęzycznych – postępowanie logopedyczne
19. Neurologia; procesy neurodegeneracyjne
20. Zaburzenia rozwoju mowy uwarunkowane neurologicznie
21. Neurologia dziecięca
22. Praktyka zawodowa śródroczna logopedyczno-audiologiczna w Centrum Diagnostyki i Terapii UwS/ placówkach medycznych/ gabinetach logopedycznych
23. Praktyka zawodowa ciągła logopedyczna/ neurologopedyczna w placówkach oświatowych kształcenia włączającego

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Procedury lingwistyczne w postępowaniu logopedycznym: leksyka
Nazwa w języku angielskim:		Linguistic procedures in speech therapy proceedings: lexis
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr hab. Alina Maciejewska, prof. ucz.
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr hab. Alina Maciejewska, prof. ucz.
Założenia i cele przedmiotu:		Pogłębienie wiedzy na temat możliwości analizy słownictwa, kształtu struktur pojęciowych.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student ma pogłębioną wiedzę na temat sprawności leksykalnej w postępowaniu logopedycznym.	K_W05
W02	Zna zjawisko minimalizacji zasobu leksykalnego w różnych zaburzeniach mowy.	K_W04
W03	Student zna różne rodzaje definicji.	K_W08
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Umie wyjaśnić i wykorzystywać w pracy logopedycznej definicję kognitywną.	K_U01
U02	Umie diagnozować czynności poznawcze z wykorzystaniem metod lingwistycznych.	K_U03
U03	Student umie analizować wyraz w tekstach zaburzeń mowy.	K_U02
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest gotowy do podjęcia działań diagnostyczno-terapeutycznych z osobami z różnymi zaburzeniami mowy z wykorzystaniem analizy słownictwa.	K_K05
Forma i typy zajęć:		Wykład – 15 godzin.

Wymagania wstępne i dodatkowe:	
Wiedza na temat diagnozowania czynności poznawczych, podstawy wiedzy o języku.	
Treści modułu kształcenia:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Słownictwo jako struktura. 2. Klasy funkcjonalne leksemów (pola pojęciowe, pola sytuacyjne, klasy morfologiczne). 3. Definiowanie znaczeń: typy definicji (realno-znaczeniowa, strukturalna, synonimiczna, zakresowa). 4. Definicja kognitywna. 5. Struktura semantyczna słownictwa: relacje znaczeniowe między wyrazami. 6. Minimalizacja leksyki w terapii logopedycznej. 7. Wyraz w tekstach zaburzeń mowy. 	
Literatura podstawowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Miodunka W., Podstawy leksykologii i leksykografii, Warszawa 1989. 2. Grzegorzczak R., Wprowadzenie do semantyki językoznawczej, Warszawa 2000. 3. Jęczeń U., Językowa projekcja emocji w wypowiedziach dzieci w normie intelektualnej i dzieci z zespołem Downa, Lublin 2017. 4. Borowiec H., Dziecięce rozumienie świata (studium lingwistyczne), Lublin 2014. 5. Maciejewska A., Analogia w języku i w tekście. Teoria „grup proporcjonalnych relacji” w badaniach nad kompetencją językową uczniów i studentów, Siedlce 2015. 	
Literatura dodatkowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Białecka-Pikul M., Co dzieci wiedzą o umyśle i myśleniu. Badania i opis dziecięcej reprezentacji stanów mentalnych, Kraków 2002. 2. Mikołajczak-Matyja N., Hierarchiczna struktura leksykonu umysłowego. Relacje semantyczne w leksykonie widzących i niewidomych użytkowników języka, Poznań 2008. 	
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:	
Wykład, dyskusja, nagrania audiowizualne.	
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:	
Przewidziane są następujące sposoby weryfikacji efektów uczenia się: systematyczna praca na zajęciach, kolokwium pisemne.	
Forma i warunki zaliczenia:	
Zajęcia praktyczne, metody problemowe.	
Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach	15godzin
Samodzielneprzygotowaniesiędowykładu	7godzin
Samodzielneprzygotowaniesiędozaliczenia	3 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Procedury neurologiczne i psychiatryczne w postępowaniu logopedycznym
Nazwa w języku angielskim:		Neurological and psychiatric procedures in speech therapy
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Sofia Kamińska
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Sofia Kamińska
Założenia i cele przedmiotu:		Celem przedmiotu jest przyswojenie przez studenta wiedzy z zakresu obowiązujących procedur neurologicznych i psychiatrycznych, które mogą być wykorzystywane w programowaniu terapii logopedycznej. Wiedza o anatomii układu nerwowego, przydatności radiologicznych technik obrazowych w diagnostyce logopedycznej. Przyswojenie przez studenta problematyki zaburzeń rozwoju mowy, zaburzeń psychiatrycznych oraz opóźnień rozwoju mowy z wykorzystaniem metod diagnozy klinicznej.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna anatomie układu nerwowego, funkcjonowanie jego struktur, zjawisko plastyczności CUN.	K_W02, K_W03
W01	Student zna podstawy neurofizjologii i zależność układu nerwowego od fizjologii i patologii organizmu.	K_W03, K_W08
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi określić objawy i dynamikę zaburzeń językowych w poszczególnych schorzeniach neurologicznych, psychiatrycznych i wykorzystywać ją w programowaniu terapii logopedycznej.	K_U04
U02	Student potrafi przeprowadzić badanie logopedyczne/ neurologopedyczne i zaprogramować przebieg terapii logopedycznej przy wykorzystaniu danych z najnowszych metod stosowanych w diagnostyce wielospecjalistycznej, w tym klinicznej i psychiatrycznej.	K_U04, K_U05, K_U07
U03	Student rozumie specyfikę, zakres badań i diagnozy psychiatrycznej i	K_U08

	potrafi wykorzystać wiedzę z zakresu psychiatrii do stawiania diagnozy logopedycznej.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student wykazuje troskę o poszanowanie godności osób z zaburzeniami mowy i słuchu oraz zasady etyki zawodowej.	K_K01, K_K03
Forma i typy zajęć:	Wykład – 15 godzin, ćwiczenia – 15 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawowe wiadomości z neurologii, psychologii klinicznej oraz teorii zaburzeń mowy.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Podstawy neurofizjologii i zależność układu nerwowego od fizjologii i patologii organizmu. Badania laboratoryjne: płyn mózgowo-rdzeniowy, krew. 2. Elektrodiagnostyka ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego oraz mięśni. 3. Neuroobrazowanie strukturalne metody i zastosowania diagnostyczne. 4. Diagnostyka naczyniowa układu nerwowego: ultrasonografia, angiografia i badania neuroobrazowe. 5. Postępy neuroobrazowej diagnostyki czynnościowej w badaniach podstawowych i klinicznych. 6. Zasady badania i diagnozy w psychiatrii. 7. Zaburzenia osobowości. 8. Schizofrenia. 9. Zaburzenia psychiczne dzieci i młodzieży: deficyty parcjalne, ADHD, zaburzenia zachowania, całościowe zaburzenia psychiczne, autyzm. 10. Zaburzenia psychiczne dzieci i młodzieży – schizofrenia. 11. Zaburzenia psychiczne dzieci i młodzieży – anoreksja i bulimia. 12. Psychogeriatrya – choroby otępienne i zaburzenia psychiczne wieku podeszłego. 13. Podstawowe wiadomości o zaburzeniach afektywnych i lękowych. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Górka T. i wsp., Mózg a zachowanie, Warszawa 2006. 2. Kalat J.W., Biologiczne podstawy psychologii, Warszawa 2006. 3. Manji H., Oksfordzki podręcznik neurologii, Lublin 2010. 4. Michalik M. (red.), Diagnostyka i terapia logopedyczna osób dorosłych i starszych, Kraków 2014. 5. Milewski S. (red.), Biomedyczne podstawy logopedii, Gdańsk 2017. 6. Prusiński A. (red.), Neurologia Adamsa i Victora, Lublin 2003. 7. Nolte J., Mózg człowieka. Anatomia czynnościowa mózgowia, Wrocław 2011. 8. Podemski R. (red.), Kompendium neurologii, Gdańsk 2019. 9. Prusiński A., Neurologia praktyczna, Warszawa 2001. 10. Walecki J. (red.), Diagnostyka obrazowa. Układ nerwowy ośrodkowy, Warszawa 2019. 11. Woźniak T., Zaburzenia języka w schizofrenii, Lublin 2000. 12. Macher B., Język a psychopatologia. W: Stanosz B. (red.), Język w świetle nauki, Warszawa 1980. 13. Ząbek M., Urazy czaszkowo-mózgowe, Warszawa 1994. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kępiński A., Schizofrenia, Warszawa 1981. 2. Obrębski A. (red.), Wprowadzenie do neurologopedii, Poznań 2012. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Wykład tradycyjny i multimedialny, film, studia przypadków, analiza i dyskusja.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Aktywność na zajęciach, znajomość metod, narzędzi i procedur postępowania neurologopedycznego z		

wykorzystaniem procedur neurologicznych i psychiatrycznych.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: aktywność na ćwiczeniach, kolokwium zaliczeniowe pod koniec semestru. Jednorazowa poprawa kolokwium i zaliczenia praktycznego w trakcie zajęć w semestrze.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach	15 godzin
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Samodzielne przygotowanie się do zajęć	10 godzin
Samodzielne przygotowanie się do zaliczeń	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Dydaktyka postępowania neurologopedycznego w zaburzeniach mowy pochodzenia korowego
Nazwa w języku angielskim:		Didactics of neurologopaedical procedure in cortex-origin speech disorder
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Sofia Kamińska
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Sofia Kamińska
Założenia i cele przedmiotu:		Student zdobywa wiedzę na temat zaburzeń mowy występujących u dzieci, które są uwarunkowane uszkodzeniami układu nerwowego. Zapoznaje się również z metodami diagnozy i sposobami terapii.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Zna zasady interakcji i budowania kompetencji językowej i komunikacyjnej z dziećmi z zaburzeniami mowy typu korowego.	K_W02
W02	Zna standardy postępowania logopedycznego w zaburzeniach mowy typu korowego.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Potrafi przeprowadzić diagnozę neurologopedyczną.	K_U01
U02	Potrafi zaprogramować terapię zaburzeń mowy i języka według standardów postępowania logopedycznego.	K_U05
U03	Potrafi dostosować procedury postępowania neurologopedycznego do potrzeb i możliwości pacjenta.	K_U06
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Jest otwarty i gotowy do współpracy z rodziną pacjenta i/lub jego opiekunami.	K_K01
Forma i typy zajęć:		Wykład – 15 godzin, ćwiczenia – 15 godzin.

Wymagania wstępne i dodatkowe:
Znajomość rozwoju mowy oraz budowy i funkcjonowania mózgu.
Treści modułu kształcenia:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Klasyfikacje zaburzeń mowy i języka uwarunkowanych mózgowo u dzieci – wyjaśnienie terminologii, charakterystyka objawów (alalia; afazja dziecięca, wrodzona, pierwotna; niedokształcenie mowy o typie afazji; dysfazja, opóźnienie rozwoju mowy, prosty opóźniony rozwój mowy, niedokształcenie mowy pochodzenia korowego). 2. Przyczyny zaburzeń. 3. Diagnoza różnicowa (niedokształcenie mowy pochodzenia korowego – niedokształcenie mowy uwarunkowane niepełnosprawnością intelektualną, autyzm, proste opóźnienie rozwoju mowy). 4. Narzędzia diagnostyczne. 5. Metody terapii.
Literatura podstawowa:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kurowska M. (2012), Niedokształcenie mowy pochodzenia korowego w świetle materiału badawczego, „Poradnik Językowy”, z. 10, Warszawa. 2. Kurowska M. (2015), Rokowania dotyczące rozwoju mowy i języka u dzieci z zaburzeniami uwarunkowanymi uszkodzeniami i/lub dysfunkcjami ośrodkowego układu nerwowego, „Poradnik Językowy”, z. 5, Warszawa. 3. Krasowicz-Kupis G. (2012), SLI i inne zaburzenia językowe, GWP, Sopot. 4. Kurowska M. (2018), Terapia logopedyczna dzieci z zaburzeniami rozwoju mowy i języka pochodzenia korowego. Logopeda w placówkach oświatowych –rozwiązania systemowe, [w:] Metody terapii logopedycznej, (red.) Domagała A., Mirecka U., Wydawnictwo UMCS, Lublin, s.1003-1023. 5. Leonard L. (2005), SLI – Specyficzne zaburzenia rozwoju językowego, Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, Gdańsk. 6. Logopedia (2008), Standardy postępowania logopedycznego, t. 23, Lublin.
Literatura dodatkowa:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Herzyk A. (1993), Mózgowa organizacja języka w ontogenezie. Ujęcie neuropsychologiczne, Audiofonologia, t. V., Warszawa – Lublin. 2. Przybysz-Piwkova M. (1993), Jak pomóc dziecku z trudnościami w komunikacji werbalnej w poznawaniu morfologii języka, Uniwersytet Gdański, Gdańsk. 3. Stecko E. (1994), Badanie słuchu odróżniające alalię sensoryczną od niedosłuchu, w: Zaburzenia mowy u dzieci – wczesne rozpoznawanie i postępowanie logopedyczne, Wydawnictwo Uniwersytetu Warszawskiego. 4. Stecko E. (2009), Sprawdź jak mówię – karta badania logopedycznego z materiałami pomocniczymi. 5. Rodak H., Nawrocka D. (1993), Od obrazka do słowa. Gry rozwijające mowę dziecka, WSiP, Warszawa. 6. Emiluta-Rozya D. (2013), Całościowe badanie logopedyczne z materiałem obrazkowym, Wydawnictwo Akademii Pedagogiki Specjalnej, Warszawa.
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:
Analiza przypadków, film dydaktyczny, programowanie działalności terapeutycznej.
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:
Udział w dyskusji na zajęciach; udzielanie ustnych odpowiedzi obejmujących zadania i zagadnienia teoretyczne oraz praktyczne ujęte w treściach modułu, zaliczenie pisemne.
Forma i warunki zaliczenia:
Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z opisanych niżej punktów: <ol style="list-style-type: none"> a) przygotowanie do zajęć i aktywność – bieżące ocenianie na zajęciach, b) zaliczenie kolokwium pisemnego: <ul style="list-style-type: none"> • 0 – 50%:niedostateczny,

- 51 – 60%:dostateczny,
- 61 – 70%:dostateczny plus,
- 71 – 80%: dobry,
- 81 – 90%: dobry plus,
- 91 – 100%:bardzo dobry.

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach	15 godzin
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Samodzielne przygotowanie się do wykładów	10 godzin
Samodzielne przygotowanie się do zaliczenia	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Procedury psychologiczne w postępowaniu logopedycznym
Nazwa w języku angielskim:	Psychological procedures in speech therapy	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Joanna Zienkiewicz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Joanna Zienkiewicz
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studenta wiedzy na temat funkcjonowania poznawczego, emocjonalnego i osobowościowego osób starszych oraz zaburzeń wieku starczego. Nabycie umiejętności dokonywania oceny pacjenta z uwzględnieniem badań specjalistycznych w diagnostyce.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna podstawowe terminy i pojęcia psychologiczne wykorzystywane w analizie badań specjalistycznych.	K_W01
W02	Student posiada wiedzę na temat funkcjonowania poznawczego, emocjonalnego i osobowościowego osób starszych i zmian w tych obszarach.	K_W02
W03	Student zna metody diagnozy psychologicznej używane do oceny funkcji poznawczych.	S_W01
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi zastosować procedury psychologiczne w postępowaniu logopedycznym.	S_U01
U02	Student potrafi dokonywać oceny pacjenta, uwzględniając wyniki badań specjalistycznych w diagnostyce.	S_U02
U03	Student potrafi nawiązywać relacje z pacjentami w starszym wieku podczas badań diagnostycznych.	K_U06
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego

K01	Student ma świadomość złożoności procesów rozwojowych człowieka i jest gotowy do poszerzania wiedzy z zakresu psychologii.	K_K05
K02	Student jest gotowy do współpracy z innymi specjalistami.	K_K02,S_K02
Forma i typy zajęć:		Wykład–15godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawowa wiedza z zakresu poznawczego, emocjonalnego i osobowościowego rozwoju człowieka.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Podstawowe pojęcia i zagadnienia związane z funkcjonowaniem poznawczym, emocjonalno-motywacyjnym i osobowościowym osób starszych potrzebne w analizie wyników badań specjalistycznych. 2. Zmiany osobowościowe w wieku starszym. 3. Zmiany w funkcjonowaniu poznawczym w wieku starszym. 4. Zaburzenia psychiczne u osób w wieku starszym. 5. Depresja u osób starszych, zespół zachodzącego słońca. 6. Testy neuropsychologiczne służące do oceny funkcji poznawczych. 7. Techniki nawiązywania relacji z osobą straszą w kontakcie diagnostycznym. 8. Elementy wsparcia psychologicznego w relacji terapeutycznej. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Steuden S. (2011). Psychologia starzenia się i starości. Wydawnictwo Naukowe PWN. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Byczewska-Konieczny K. (2017). Jak starzeje się umysł. Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego. 2. Krajewska-Kułak E., Kędziora-Kornatowska K., Cybulski M., Waszkiewicz N. (2017). Psychogeriatrya. PZWL. 3. Laidlaw K. (2016). Wstęp do terapii poznawczo-behawioralnej z osobami starszymi. Ćwiczenia dla terapeutów i książka pomocnicza dla opiekunów. 4. Łojek E., Gawron N. (2016). Różne oblicza starości. Badania neuropsychologiczne. Wydawnictwo Uniwersytetu Warszawskiego. 5. Manthorpe J., Iliffe S. (2010). Depresja wieku podeszłego. PZWL. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Wykład z wykorzystaniem prezentacji multimedialnych, rozmowy panelowe, ćwiczenia warsztatowe.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Efekty będą weryfikowane na podstawie aktywności i systematycznej pracy na ćwiczeniach oraz wyników kolokwium pisemnego.		
Forma i warunki zaliczenia:		
<p>Warunkiem uzyskania zaliczenia z przedmiotu jest: przygotowanie do zajęć i aktywność na ćwiczeniach oraz zdanie egzaminu pisemnego:</p> <ul style="list-style-type: none"> • 0-50% – niedostateczna (2,0); • 51-60% – dostateczna (3,0); • 61-70% – dostateczna plus (3,5); • 71-80% – dobra (4,0); • 81-90% – dobra plus (4,5); • 91-100% – bardzo dobra (5,0). 		

Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach	15 godzin
Udział w konsultacjach	15 godzin
Samodzielne przygotowanie do egzaminu	1 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	31 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Audiofonologiczne uwarunkowania zaburzeń mowy
Nazwa w języku angielskim:		Audiophilological conditions of speech disorders
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studenta wiedzy na temat relacji percepcji słuchowej z procesem komunikacji językowej. Nabycie umiejętności opisu zaburzeń mowy w kontekście działania czynników audiofonologicznych.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student posiada pogłębioną wiedzę dotyczącą słuchu i jego roli w rozwoju mowy.	K_W03
W02	Student ma pogłębioną wiedzę na temat audiofonologicznych uwarunkowań zaburzeń zachowań językowych i komunikacyjnych.	K_W02
W03	Student zna metody diagnostyczne stosowane w procedurach postępowania audiologicznego.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi określić związek funkcji słuchowych z rozwojem mowy.	K_U04
U02	Student potrafi rozpoznawać zaburzenia mowy w kontekście czynników audiofonologicznych.	K_U01
U03	Student potrafi przystosować procedury audiologiczne zgodnie ze standardami postępowania audiologicznego.	K_U02
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest gotowy do pracy w zespołach interdyscyplinarnych ze świadomością wieloaspektowych uwarunkowań zaburzeń mowy.	K_K02

K02	Student ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności, rozumie potrzebę dokształcania się.	K_K05
Forma i typy zajęć:	Ćwiczenia – 30 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza dotycząca anatomii i fizjologii narządu słuchu.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Słuch i jego znaczenie w rozwoju człowieka. 2. Anatomia i fizjologia narządu słuchu i równowagi. 3. Klasyfikacja dźwięków. 4. Kształtowanie się funkcji słuchowych i ich wpływ na rozwój mowy (występowanie zaburzeń mowy): <ol style="list-style-type: none"> a) recepcja dźwięków, b) rozróżnianie i różnicowanie dźwięków, c) pamięć słuchowa, d) uwaga słuchowa, e) lokalizacja i lateralizacja. 5. Zaburzenia odbioru mowy w zależności od typu uszkodzenia słuchu, zależności między słyszeniem dźwięków mowy a rozumieniem mowy. 6. Charakterystyka zaburzeń mowy uwarunkowane czynnikami audiofonologicznymi. 7. Diagnostyka i terapia słuchu. 8. Metody diagnostyczne w postępowaniu audiologicznym. Karta Oceny Zachowań Komunikacyjnych (KOZK). 9. Ćwiczenia funkcji słuchowych – narzędzia i pomoce terapeutyczne. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kurkowski Z.M., 1996, Mowa dzieci sześciolatnich z uszkodzonym narządem słuchu, Lublin: Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej. 2. Kurkowski Z.M., 1997, Audiogenne uwarunkowania zaburzeń mowy [w:] „Audiofonologia”, t. X, s. 103–109. 3. Kurkowski Z.M., 2001, Kształtowanie się zdolności słuchowych a rozwój mowy [w:] S. Grabias (red.), Zaburzenia mowy, Lublin: Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, s. 267–272. 4. Kurkowski Z.M., 2013, Audiogenne uwarunkowania zaburzeń komunikacji językowej, Lublin: Wydawnictwo UMCS. 5. Zalewska M., 1990, Funkcje słuchowe u dzieci głuchych, Warszawa: Wydawnictwo UW. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Cieszyńska J., 2000, Od słowa przeczytanego do wypowiedzianego. Droga nabywania systemu językowego przez dzieci niesłyszące w wieku poniemowlęcym i przedszkolnym, Kraków: Wydawnictwo Naukowe Akademii Pedagogicznej. 2. Grabias S., 1994, Logopedyczna klasyfikacja zaburzeń mowy, [w:] „Audiofonologia” 6, s.7–22. 3. Kornas-Biela D., Kształtowanie się zdolności słuchowych w prenatalnym okresie rozwoju dziecka, [w:] Opuscula Logopaedica in honorem Leonis Kaczmarek, Lublin: Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej, s.143–158. 4. Ozimek E., 2002, Dźwięk i jego percepcja. Aspekty fizyczne i psychoakustyczne, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN. 5. Roślowski B., 1991, Słuch fonemowy i fonetyczny. Teoria i praktyka, Gdańsk: Uniwersytet Gdański, Zakład Logopedii. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Zajęcia z wykorzystaniem prezentacji multimedialnych, ćwiczenia warsztatowe, wykład, rozmowa.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Przewidziane są następujące sposoby weryfikacji efektów uczenia się: systematyczna praca na zajęciach i		

egzamin pisemny.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z opisanych niżej punktów:

- a) przygotowanie do zajęć i aktywność – bieżące ocenianie na zajęciach,
- b) zdanie egzaminu pisemnego (ocena pozytywna otrzymanie 51% punktów).

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	30 godzin
Przygotowanie się do ćwiczeń	22 godzin
Przygotowanie do egzaminu	20 godzin
Udział w konsultacjach	3 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	75 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	3 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Diagnostyka kliniczna w logopedii	
Nazwa w języku angielskim:	Clinical diagnosis in speech therapy	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	obowiązkowy	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Marta Krakowiak	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Sofia Kamińska	
Założenia i cele przedmiotu:	<p>Celem przedmiotu jest przyswojenie przez studenta wiedzy z zakresu: anatomii układu nerwowego, z podziałem na układ przewodzący i odbiorczy; przydatności radiologicznych technik obrazowych w diagnostyce logopedycznej i audiologicznej. Przystwojenie przez studenta wiedzy z zakresu etiologii i diagnostyki zaburzeń głosu i mowy oraz zasad postępowania logopedycznego w określonych przypadkach (dysglosja, dyslalia, jąkanie, autyzm, zespół Aspergera, zespół Tourette'a); systemu językowego oraz przebiegu rozwoju mowy dziecka; problematyki zaburzeń rozwoju mowy oraz opóźnień rozwoju mowy z wykorzystaniem metod diagnozy klinicznej.</p>	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna anatomię układu nerwowego, funkcjonowanie jego struktur, zjawisko plastyczności CUN.	K_W02,K_W03
W02	Student zna podstawy neurofizjologii i zależność układu nerwowego od fizjologii i patologii organizmu.	K_W03,K_W08
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi określić objawy i dynamikę zaburzeń językowych w poszczególnych schorzeniach neurologicznych i wykorzystywać ją w programowaniu terapii logopedycznej.	K_U04
U02	Student potrafi przeprowadzić badanie logopedyczne i zaprogramować przebieg terapii logopedycznej przy wykorzystaniu danych z najnowszych metod stosowanych w diagnostyce wielospecjalistycznej, w tym klinicznej.	K_U04,K_U05,K_U07

Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student wykazuje troskę o poszanowanie godności osób z zaburzeniami mowy i słuchu oraz zasad etyki zawodowej.	K_K01, K_K03
Forma i typy zajęć:		Wykład–15godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Neurologia, neurologopedia.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Anatomia układu nerwowego oraz zasadnicze funkcje jego struktur. 2. Budowa struktur ochronnych i odrębności fizjologiczne układu nerwowego: płyn mózgowo-rdzeniowy, opony, unaczynienie ośrodkowego układu nerwowego. 3. Histologia układu nerwowego, szczególne funkcje synaps i sieci neuronalne. 4. Embriologia układu nerwowego. 5. Rozwój i plastyczność układu nerwowego, determinacja genetyczna. 6. Podstawy neurofizjologii i zależność układu nerwowego od fizjologii i patologii organizmu. 7. Badania laboratoryjne: płyn mózgowo-rdzeniowy, krew. 8. Neuron i jego aktywność bioelektryczna, synapsy elektryczne i chemiczne – receptory i rola substancji psychoaktywnych. 9. Płytko nerwowo-mięśniowa i mięśnie. 10. Elektrodiagnostyka ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego oraz mięśni. 11. Neuroobrazowanie strukturalne metody i zastosowania diagnostyczne. 12. Diagnostyka naczyniowa układu nerwowego: ultrasonografia, angiografia i badania neuroobrazowe. 13. Postępy neuroobrazowej diagnostyki czynnościowej w badaniach podstawowych i klinicznych. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Górską T. i wsp., Mózg a zachowanie, Warszawa 2006. 2. Kalat J.W., Biologiczne podstawy psychologii, Warszawa 2006. 3. Manji H., Oksfordzki podręcznik neurologii, Lublin 2010. 4. Michalik M. (red.), Diagnoza i terapia logopedyczna osób dorosłych i starszych, Kraków 2014. 5. Milewski S. (red.), Biomedyczne podstawy logopedii, Gdańsk 2017. 6. Prusiński A. (red.), Neurologia Adamsa i Victora, Lublin 2003. 7. Nolte J., Mózg człowieka. Anatomia czynnościowa mózgowia, Wrocław 2011. 8. Podemski R. (red.), Kompendium neurologii, Gdańsk 2019. 9. Prusiński A., Neurologia praktyczna, Warszawa 2001. 10. Walecki J. (red.), Diagnostyka obrazowa. Układ nerwowy ośrodkowy, Warszawa 2019. 11. Woźniak T., Zaburzenia języka w schizofrenii, Lublin 2000. 12. Macher B., Język a psychopatologia. W: Stanosz B. (red.), Język w świetle nauki, Warszawa 1980. 13. Ząbek M., Urazy czaszkowo-mózgowe, Warszawa 1994. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Milewski S.(red.), Biomedyczne podstawy logopedii, Gdańsk2017. 2. Obrębowski A. (red.), Wprowadzenie do neurologopedii, Poznań2012. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Wykład tradycyjny i multimedialny.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Udział w zajęciach – obecność, znajomość metod, narzędzi i procedur postępowania neurologopedycznego.		
Forma i warunki zaliczenia:		

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: obecność na wykładach, kolokwium zaliczeniowe pod koniec semestru.

Jednorazowa poprawa kolokwium i zaliczenia praktycznego w trakcie zajęć w semestrze.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach	15 godzin
Przygotowanie do wykładu	3 godzin
Przygotowanie do kolokwium	7 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Obiektywne i subiektywne badania słuchu
Nazwa w języku angielskim:		Objective and subjective hearing tests
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		lek. med. Jarosław Dmowski
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studenta wiedzy dotyczącej obiektywnych i subiektywnych metod badania słuchu. Opanowanie umiejętności wykonywania określonych badań i oceny wybranych przypadków klinicznych.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna obszar badań i podstawowe terminy z zakresu audiologii i otolaryngologii.	K_W03
W02	Student zna budowę i funkcjonowanie narządu słuchu oraz rodzaje uszkodzeń słuchu i ich wpływ na funkcjonowanie człowieka.	K_W02
W03	Student zna sposoby diagnozowania narządu słuchu oraz metody oceny stanu słuchu człowieka.	K_W06
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi określić objawy uszkodzeń narządu słuchu.	K_U01
U02	Student potrafi interpretować wyniki badań audiologicznych.	K_U09
U03	Student potrafi ocenić problemy i potrzeby chorego z uwzględnieniem specyfiki jednostki chorobowej i wykorzystywać nowoczesne technologie i metody w organizacji pracy.	K_U06
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest gotowy do podjęcia współpracy w zakresie diagnozy i rehabilitacji osób z uszkodzonym słuchem ze specjalistami oraz rodziną pacjenta.	K_K02

K02	Student ma świadomość złożoności studiowanej dyscypliny i jej związku z wiedzą z zakresu audiologii.	K_K05
Forma i typy zajęć:	Ćwiczenia–10godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza z zakresu budowy, funkcjonowania i uszkodzeń narządu słuchu oraz audiometrii.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Detekcja sygnału akustycznego. 2. Rozwój reakcji słuchowych. 3. Metody i procedury badań obiektywnych: <ol style="list-style-type: none"> a) audiometria impedancyjna (tympantomelia, odruch z mięśnia strzemiączkowego), b) otoemisja akustyczna. 4. Metody i procedury badań subiektywnych: <ol style="list-style-type: none"> a) audiometria tonalna, b) audiometria mowy, c) badanie potencjałów słuchowych wywołanych. 5. Metody obrazowe w diagnostyce narządu słuchu. 6. Integracja wyników badań obiektywnych i subiektywnych. 7. Analiza i interpretacja przypadków klinicznych – studia przypadków. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Śliwińska-Kowalska M. (red.), Audiologia kliniczna, Łódź 2005. 2. Janczewski C. (red.), Otorinolaryngologia praktyczna – podręcznik dla studentów i lekarzy, Warszawa 2005. 3. Bystrzanowska T. (red.), Audiologia kliniczna, 1978. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Czyżewski A., Kostek B., Skarżyński H., Technika komputerowa w audiologii, foniatrii i logopedii, Warszawa 2002. 2. Pruszewicz A. (red.), Zarys audiologii klinicznej, Poznań 2000. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Wykład z wykorzystaniem prezentacji multimedialnych, wyniki badań klinicznych –analiza, studium przypadku.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Przewidziane są następujące sposoby weryfikacji efektów uczenia się: aktywny udział w zajęciach oraz kolokwium pisemne.		
Forma i warunki zaliczenia:		
Zaliczenie pisemne na koniec semestru, w tym analiza wyników badań (studium przypadku).		
Bilans punktów ECTS:		
Studia stacjonarne		
Aktywność	Obciążenie studenta	
Udział w ćwiczeniach	10 godzin	
Przygotowanie do ćwiczeń	5 godzin	

Przygotowanie do kolokwium	5 godzin
Udział w konsultacjach	5 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Protetyka słuchu
Nazwa w języku angielskim:		Hearing care professional
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	1ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		lek. med. Jarosław Dmowski
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie wiedzy dotyczącej zasad stosowania aparatów słuchowych i implantów ślimakowych. Nabycie umiejętności praktycznych w postępowaniu z osobami noszącymi protezy słuchowe.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna budowę i funkcjonowanie narządu słuchu i ośrodkowego układu nerwowego oraz rodzaje uszkodzeń słuchu i ich wpływ na funkcjonowanie człowieka; wie, jakie mogą być przyczyny zaburzeń słuchu.	K_W02
W02	Student zna stosowane protezy słuchu.	K_W06
W03	Student zna metody postępowania medycznego w przypadku stosowania aparatów słuchowych i implantów ślimakowych.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi określić objawy uszkodzeń narządu słuchu i ich konsekwencje dla mowy.	K_U01
U02	Student potrafi współpracować z audiologami w procedurze przygotowania pacjenta do aparatowania i implantowania.	K_U07
U03	Student potrafi programować terapię logopedyczną na różnych etapach stosowania protez słuchowych.	K_U11
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student ma świadomość konieczności uzupełniania wiedzy z zakresu otolaryngologii.	K_K05

K02	Student wskazuje potrzebę wielospecjalistycznej opieki i rehabilitacji osób z protezami słuchowymi.	K_K02
Forma i typy zajęć:	Laboratorium–15godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Znajomość anatomii i fizjologii narządu słuchu oraz CUN.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Fizjologia i anatomia układu słuchowego w kontekście stosowania protez słuchowych. 2. Funkcjonowanie aparatów słuchowych i implantów ślimakowych w świetle elektroakustyki. 3. Podstawowe pojęcia z zakresu protez słuchowych. 4. Budowa aparatów słuchowych. 5. Miernictwo aparatów słuchowych. 6. Systemy oprogramowania wykorzystywane w aparatach słuchowych. 7. Procedury dopasowania aparatów słuchowych. 8. Systemy wspomagające słyszenie. 9. Budowa implantów słuchowych. 10. Funkcjonowanie implantów ślimakowych. 11. Kryteria kwalifikacji dostosowania różnego typu implantów słuchowych. 12. Procedury wdrażania programu implantów ślimakowych. 13. Obiektywne i behawioralne metody oceny korzyści stosowania protez słuchowych. 14. Rehabilitacja audiologiczna pacjentów po zastosowaniu protez słuchowych. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Hojan E., Akustyka aparatów słuchowych, Poznań 1997. 2. Skarżyński H. (red.) Implanty ślimakowe – rehabilitacja, Warszawa 2004. 3. Skarżyński H., Lorens A., Piotrowska A., Wszczepy ślimakowe, [w:] Śliwińska-Kowalska M. (red.), Audiologia kliniczna, Łódź 2005. 4. Skarżyński H., Wszczepy ślimakowe, [w:] Pruszewicz A. (red.), Zarys audiologii klinicznej, Poznań 2000. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Śliwińska-Kowalska M. (red.), Audiologia kliniczna, Łódź 2005. 2. Traczyk W., Trzebski A., Fizjologia człowieka z elementami fizjologii stosowanej i klinicznej, Warszawa 2001. 3. Janczewski C., Latkowski B. (red), Otoneurologia, Warszawa 2005. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Wykłady wzbogacone prezentacjami multimedialnymi, metody ćwiczeniowe, studium przypadku.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Efekty uczenia się zostaną sprawdzone poprzez kolokwium pisemne.		
Forma i warunki zaliczenia:		
<p>Warunkiem uzyskania zaliczenia z oceną jest zaliczenie kolokwium pisemnego:</p> <ol style="list-style-type: none"> c) 0 – 50%: niedostateczny, d) 51 – 60%: dostateczny, e) 61 – 70%: dostateczny plus, f) 71 – 80%: dobry, g) 81 – 90%: dobry plus, h) 91 – 100%: bardzo dobry. 		

Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w laboratorium	15 godzin
Przygotowanie do kolokwium	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Praktyka zawodowa psychologiczno-pedagogiczna śródroczna w placówce specjalnej (szkoła/ośrodek szkolno-wychowawczy)
Nazwa w języku angielskim:		Interim psychological and pedagogical professional practice in a special institution
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Instytut Pedagogiki	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Sabina Wieruszewska-Duraj
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Sabina Wieruszewska-Duraj
Założenia i cele przedmiotu:		Celem praktyki jest zapoznanie ze specyfiką pracy w placówkach kształcenia specjalnego (w przedszkolach, szkołach specjalnych oraz ośrodkach szkolno-wychowawczych).
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W08	Zna specyfikę funkcjonowania placówek specjalnych, w których jest odbywana praktyka, w szczególności: zadania opiekuńczo-wychowawcze, organizację pracy, zakresy zadań pracowników, uczestników procesów pedagogicznych oraz rodzaj prowadzonej dokumentacji i program realizacji doradztwa zawodowego uwzględniający treści wynikające z przepisów dotyczących doradztwa zawodowego.	B.3.W1
S_W11	Zna zasady zapewniania bezpieczeństwa dzieciom w placówkach specjalnych i poza nimi.	B.3.W2
S_W05	Zna podstawowe zagadnienie edukacji włączającej, a także sposoby realizacji zasady inkluzji.	B2.W4, B2.W5, B2.W6
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U01	Potrafi zaobserwować funkcjonowanie dziecka, ucznia i nauczyciela w życiu przedszkola, szkoły lub placówki specjalnej.	B.3.U1
S_U01	Potrafi dokonać analizy i interpretacji zaobserwowanych lub doświadczonych sytuacji i zdarzeń pedagogicznych.	B.3.U2
Symbol	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu

efektu		kierunkowego
S_K07	Jest gotów do skutecznego współdziałania z opiekunem praktyk zawodowych i nauczycielami w celu poszerzenia swojej wiedzy.	B.3.K1
Forma i typy zajęć:	Laboratoria–15godz.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawowa wiedza z zakresu pedagogiki i psychologii.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Zapoznanie ze specyfiką placówki specjalnej: specjalnych –przedszkoli, szkół, młodzieżowych ośrodków wychowawczych – dla dzieci i młodzieży niedostosowanych społecznie, młodzieżowe ośrodki socjoterapii – dla dzieci i młodzieży zagrożonych niedostosowaniem społecznym, specjalnych ośrodków szkolno-wychowawczych – dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej, specjalnych ośrodków wychowawczych – dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych i zagrożonych niedostosowaniem społecznym, ośrodków rewalidacyjno-wychowawczych dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu głębokim, dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnościami sprzężonymi, gdy jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna. 2. Poznanie: zadań opiekuńczo-wychowawczych, sposobu funkcjonowania, organizacji pracy, pracowników, uczestników procesów pedagogicznych oraz prowadzonej dokumentacji. 3. Obserwowanie funkcjonowania ucznia i nauczyciela w życiu placówki. 4. Towarzystwo wprowadzonych przez nauczycieli zajęciach opiekuńczo-wychowawczych. 5. Analiza i interpretacja zaobserwowanych albo doświadczanych sytuacji i zdarzeń pedagogicznych. 6. Prowadzenie dokumentacji praktyki. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kaleta-Witusiak M., Kopik A., Walasek-Jarosz B., Techniki gromadzenia i analizy wiedzy o uczniu, Kielce 2013. 2. Pankowska D., Pedagogika dla nauczycieli w praktyce. Materiały metodyczne, Kraków 2011. 3. Rubacha K., Metodologia badań nad edukacją, Warszawa 2008. 4. Skałbiana B., Diagnostyka pedagogiczna. Wybrane problemy badawcze i rozwiązania praktyczne, Kraków 2011. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Cybulska D., Wykorzystanie metody obserwacji w naukach społecznych, „Obronność – Zeszyty Naukowe Wydziału Zarządzania i Dowodzenia Akademii Obrony Narodowej” 2013, nr 2 (6). 2. Perry R., Teoria i praktyka. Proces stawania się nauczycielem, Warszawa 2000. 3. Półturzycki J., Dydaktyka dla nauczycieli, Toruń 2014. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Obserwacja specyfiki funkcjonowania placówek specjalnych i podmiotów w niej funkcjonujących.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
<p>Efekty będą weryfikowane na podstawie dokumentacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. charakterystyki działań wybranej placówki; 2. obserwacji działań nauczyciela-wychowawcy w wybranej placówce; 3. obserwacji zachowań dziecka w wybranej placówce; 4. opisu prowadzonych zajęć opiekuńczo-wychowawczych; 5. sprawozdania z przebiegu praktyki wraz z interpretacją zaobserwowanych sytuacji i zdarzeń pedagogicznych. 		
Forma i warunki zaliczenia:		

Za każdy element poddawany weryfikacji student otrzyma 1 pkt.

Warunkiem uzyskania zaliczenia praktyk jest zdobycie przynajmniej 3 pkt.

Kryteria oceny:

- 3 pkt.– dostateczny
- 3,5 pkt.– dostateczny plus
- 4 pkt. – dobry
- 4,5 pkt. – dobry plus
- 5 pkt.– bardzo dobry

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w laboratoriach	15 godzin
Konsultacje	10 godzin
Samodzielna praca studenta związana z przygotowaniem dokumentacji na ocenę	25 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Dysleksja audiogenna	
Nazwa w języku angielskim:	Audiogenesis dyslexia	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Marta Krakowiak	
Założenia i cele przedmiotu:	<p>Pogłębienie wiedzy na temat relacji między mową a pismem, znajomość przyczyn, objawów i patomechanizmu dysleksji. Poznanie audiogennego podłoża dyslalii i dysleksji. Umiejętność rozpoznawania uwarunkowań zaburzeń rozwoju mowy i języka oraz trudności w czytaniu i pisaniu oraz ich związku z zaburzeniami przetwarzania słuchowego.</p>	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student ma pogłębioną wiedzę z zakresu zaburzeń mowy wynikających z zaburzeń percepcji słuchowej oraz ich wpływie na nabywanie sprawności językowych i umiejętności szkolnych.	K_W02
W02	Student ma świadomość, iż zaburzenia funkcji słuchowych mogą leżeć u podłoża dysleksji oraz stanowić wspólną etiologię zaburzeń w mówieniu i czytaniu.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi dokonać analizy umiejętności słuchowych, korzysta z wyników badań audiologicznych.	K_U09
U02	Student potrafi zaprogramować postępowanie terapeutyczne stosownie do możliwości osób z trudnościami z percepcją mowy.	K_U05,K_U06
U03	Student umie dostosować ćwiczenia słuchowe do zaburzenia.	K_U05,K_U06
U04	Posiada umiejętności diagnostyczne pozwalające na rozpoznawanie sytuacji uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, opracowywanie wyników, formułowanie wniosków.	K_U03

Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest gotowy do podjęcia działań terapeutycznych z osobami z zaburzeniami percepcji słuchowej oraz wsparcia ich rodzin.	K_K01
Forma i typy zajęć:		Ćwiczenia – 15 godzin, wykład – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza z anatomii i fizjologii narządu słuchu, rozwój mowy, teorii zaburzeń mowy.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Zaburzenia funkcji słuchowych. 2. Czytanie i pisanie jako sprawności językowe. Antropologia słowa. Język mówiony a język pisany. Historia badań trudności w czytaniu i pisaniu. Definiowanie terminu dysleksja. 3. Percepcja bodźców różnych modalności a mówienie, pisanie i czytanie. Definicje czytania. 4. Widzieć to wiedzieć – percepcja wzrokowa. Modele i strategie czytania. „Mózg wzrokowy”. 5. Ortoptyka. 6. Rozwój motoryki, lateralizacji. 7. Zmysł dotyku, propriocepcji, równowagi, węchu, smaku a rozwój języka i trudności w uczeniu się. 8. Fonetyczne i fonologiczne podstawy trudności w czytaniu i pisaniu. Cechy dysleksji audiogennej. 9. Dzieci z grupy ryzyka dysleksji a dojrzałość szkolna. 10. Trudności językowe dysleksja. Modele przetwarzania informacji językowych. Funkcjonowanie słownika umysłowego. Rozwój metajęzykowy dziecka z trudnościami w czytaniu i pisaniu. Błędy gramatyczne i składniowe ucznia z dysleksją. Specyficzne zaburzenia rozwoju języka. Dyskurs narracyjny. Językowy obraz świata uczniów z dysleksją a czytanie ze zrozumieniem. 11. Przyczyny trudności w czytaniu i pisaniu. Przyczyny trudności w czytaniu i pisaniu u dzieci, młodzieży i dorosłych. 12. Diagnoza trudności w czytaniu i pisaniu. 13. Wybrane metody diagnozy pedagogicznej dzieci i młodzieży (diagnoza trudności w czytaniu – tempo, technika czytania, ocena czytania ze zrozumieniem; diagnoza trudności w pisaniu). 14. Typy dysleksji. 15. Neurobiologiczne podłoże trudności w czytaniu i pisaniu. 16. Ocena funkcji słuchowych u osób z dysleksją, a w szczególności uwagi i lateralizacji słuchowej oraz dyskryminacji wysokości dźwięków. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Affolter F., Spostrzeganie, rzeczywistość, język, Warszawa 1999. 2. Awramiuk E., Lingwistyczne podstawy początkowej nauki czytania i pisania po polsku, Białystok 2006. 3. Bogdanowicz M., Integracja percepcyjno-motoryczna. Teoria – diagnoza – terapia, Warszawa 2000. 4. Krasowicz-Kupis G., Psychologia dysleksji, Warszawa 2008. 5. Krasowicz-Kupis G., Język, czytanie i dysleksja, Lublin 2001. 6. Krasowicz-Kupis G. (red.), Diagnoza dysleksji. Najważniejsze problemy, Gdańsk 2009. 7. Kurkowski Z.M., Audiogenne uwarunkowania zaburzeń komunikacji językowej, Lublin 2013. 8. Maciejewska A. (red.), Zaburzenia komunikacji językowej w czytaniu i pisaniu, Siedlce 2007. 9. Maciejewska A., Analogia w języku i umyśle, Siedlce 2015. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Bogdanowicz M., Adryjanek A., Uczeń z dysleksją w szkole. Poradnik nie tylko dla polonistów, Gdynia 2005. 2. Bogdanowicz M., Metoda dobrego startu, Warszawa 1985. 3. Bogdanowicz M., Ryzyko dysleksji, dysortografii i dysgrafii. Skala Ryzyka Dysleksji wraz z normami dla klas I i II, Gdańsk 2012. 4. Cieszyńska J., Nauka czytania krok po kroku. Jak przeciwdziałać dysleksji, Kraków 2001. 5. Fabisiak-Majcher A., Korendo M., Szmuc-Ławczys E., Stymulacja i terapia. Przygotowanie do nauki czytania. Analiza i synteza wzrokowa, Kraków 2009. 		

6. Tomczak J., Ziętara R., Kwestionariusz diagnozy i narzędzia badawcze w terapii pedagogicznej, Kraków 2005.
7. Waszkiewicz E., Zestaw Ćwiczeń do zajęć korekcyjno-kompensacyjnych dla dzieci przedszkolnych, Jastrząb J., Usprawnianie funkcji percepcyjno-motorycznych dzieci dyslektycznych, Jastrząb J., Gry i zabawy w terapii pedagogicznej, Warszawa 1994.
8. Zakrzewska M., Trudności w pisaniu i czytaniu. Modele ćwiczeń, Warszawa 1996.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Metody problemowe, analiza dokumentacji, prezentacje multimedialne, wykład, praca ze sprzętem terapeutycznym.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Efekty kształcenia będą sprawdzane systematycznie na zajęciach i ostatecznie podczas kolokwium zaliczeniowego.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: spełnienie każdego z trzech niżej opisanych warunków:

1. Aktywność na zajęciach.
2. Pozytywne zaliczenie kolokwium teoretycznego (uzyskanie co najmniej 51% punktów z kolokwium).
3. Pozytywne zaliczenie opisu próbki pisma (uzyskanie co najmniej 51% punktów z kolokwium).

Jednorazowa poprawa kolokwium na koniec semestru.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność

Obciążenie studenta

Udział w ćwiczeniach

15 godzin

Udział w wykładach

15 godzin

Przygotowanie do kolokwium

10 godzin

Przygotowanie prezentacji

10 godzin

Sumaryczne obciążenie pracą studenta

50 godzin

Punkty ECTS za przedmiot

2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Zaburzenia funkcji słuchowych a trudności w czytaniu i pisaniu
Nazwa w języku angielskim:		Hearing disorder and reading and writing difficulties
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Marta Krakowiak
Założenia i cele przedmiotu:		Pogłębienie wiedzy na temat relacji między mową a pismem, znajomość przyczyn, objawów i patomechanizmu zaburzeń funkcji słuchowych. Poznanie audiogennego podłoża dyslalii i dysleksji. Umiejętność rozpoznawania uwarunkowań zaburzeń rozwoju mowy i języka a trudności w czytaniu i pisaniu oraz ich związku z zaburzeniami przetwarzania słuchowego.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student ma pogłębioną wiedzę z zakresu zaburzeń mowy wynikających oraz zaburzeń percepcji słuchowej oraz ich wpływie na nabywanie sprawności językowych i umiejętności szkolnych.	K_W02
W02	Student ma świadomość iż zaburzenia funkcji słuchowych mogą leżeć u podłoża dysleksji oraz stanowić wspólną etiologię zaburzeń w mówieniu i czytaniu.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi dokonać analizy umiejętności słuchowych, korzysta z wyników badań audiologicznych.	K_U09
U02	Student potrafi zaprogramować postępowanie terapeutyczne stosownie do możliwości osób z trudnościami z percepcją mowy.	K_U05, K_U06
U03	Student umie dostosować ćwiczenia słuchowe do zaburzenia.	K_U05, K_U06
U04	Posiada umiejętności diagnostyczne pozwalające na rozpoznawanie sytuacji uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, opracowywanie wyników, formułowanie wniosków.	K_U03

Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest gotowy do podjęcia działań terapeutycznych z osobami z zaburzeniami percepcji słuchowej oraz wsparcia ich rodzin.	K_K01
Forma i typy zajęć:		Ćwiczenia – 15 godzin, wykład – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza na temat anatomii i fizjologii narządu słuchu, rozwoju mowy, teorii zaburzeń mowy.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Funkcje słuchowe – rodzaje, rozwój w trakcie ontogenezy, wpływ na rozwój sprawności językowych i komunikacyjnych. 2. Zaburzenia funkcji słuchowych. 3. Czytanie i pisanie jako sprawności językowe. Antropologia słowa. Język mówiony a język pisany. Historia badań trudności w czytaniu i pisaniu. Definiowanie terminu dysleksja. 4. Percepcja bodźców różnych modalności a mówienie, pisanie i czytanie. 5. Rozwój motoryki, lateralizacji. 6. Fonetyczne i fonologiczne podstawy trudności w czytaniu i pisaniu. Cechy dysleksji audiogennej. 7. Dzieci z grupy ryzyka dysleksji a dojrzałość szkolna. 8. Trudności językowe dyslektyka. Modele przetwarzania informacji językowych. Funkcjonowanie słownika umysłowego. Rozwój metajęzykowy dziecka z trudnościami w czytaniu i pisaniu. Błędy gramatyczne i składniowe ucznia z dysleksją. Specyficzne zaburzenia rozwoju języka. Dyskurs narracyjny. językowy obraz świata uczniów z dysleksją a czytanie ze zrozumieniem. 9. Przyczyny trudności w czytaniu i pisaniu. Przyczyny trudności w czytaniu i pisaniu u dzieci, młodzieży i dorosłych. 10. Diagnoza trudności w czytaniu i pisaniu. 11. Wybrane metody diagnozy pedagogicznej dzieci i młodzieży (diagnoza trudności w czytaniu – tempo, technika czytania, ocena czytania ze zrozumieniem; diagnoza trudności w pisaniu). 12. Typy dysleksji. 13. Neurobiologiczne podłoże trudności w czytaniu i pisaniu. 14. Ocena funkcji słuchowych u osób z dysleksją, a w szczególności uwagi i lateralizacji słuchowej oraz dyskryminacji wysokości dźwięków. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Affolter F., Spostrzeganie, rzeczywistość, język, Warszawa 1999. 2. Awramiuk E., Lingwistyczne podstawy początkowej nauki czytania i pisania po polsku, Białystok 2006. 3. Bogdanowicz M., Integracja percepcyjno-motoryczna. Teoria – diagnoza – terapia, Warszawa 2000. 4. Krasowicz-Kupis G., Psychologia dysleksji, Warszawa 2008. 5. Krasowicz-Kupis G., Język, czytanie i dysleksja, Lublin 2001. 6. Krasowicz-Kupis G. (red.), Diagnoza dysleksji. Najważniejsze problemy, Gdańsk 2009. 7. Kurkowski Z.M., Audiogenne uwarunkowania zaburzeń komunikacji językowej, Lublin 2013. Maciejewska A. (red.), Zaburzenia komunikacji językowej w czytaniu i pisaniu, Siedlce 2007. Maciejewska A., Analogia w języku i umyśle, Siedlce 2015. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Bogdanowicz M., Adryjanek A., Uczeń z dysleksją w szkole. Poradnik nie tylko dla polonistów, Gdynia 2005. 2. Bogdanowicz M., Metoda dobrego startu, Warszawa 1985. 3. Bogdanowicz M., Ryzyko dysleksji, dysortografii i dysgrafii. Skala Ryzyka Dysleksji wraz z normami dla klas I i II, Gdańsk 2012. 4. Cieszyńska J., Nauka czytania krok po kroku. Jak przeciwdziałać dysleksji, Kraków 2001. 5. Fabisiak-Majcher A., Korendo M., Szmuc-Ławczys E., Stymulacja i terapia. Przygotowanie do nauki czytania. Analiza i synteza wzrokowa, Kraków 2009. 6. Tomczak J., Ziętara R., Kwestionariusz diagnozy i narzędzia badawcze w terapii pedagogicznej, 		

Kraków 2005.

7. Waszkiewicz E., Zestaw ćwiczeń do zajęć korekcyjno-kompensacyjnych dla dzieci przedszkolnych, Jastrząb J., Usprawnianie funkcji percepcyjno-motorycznych dzieci dyslektycznych, Jastrząb J., Gry i zabawy w terapii pedagogicznej, Warszawa 1994.

8. Zakrzewska M., Trudności w pisaniu i czytaniu. Modele ćwiczeń, Warszawa 1996.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Metody problemowe, analiza dokumentacji, prezentacje multimedialne, wykład, praca ze sprzętem terapeutycznym.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Efekty kształcenia będą sprawdzane systematycznie na zajęciach i ostatecznie podczas kolokwium zaliczeniowego.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: spełnienie każdego z trzech niżej opisanych warunków:

1. Aktywność na zajęciach.
2. Pozytywne zaliczenie kolokwium teoretycznego (uzyskanie co najmniej 51% punktów z kolokwium).
3. Pozytywne zaliczenie opisu próbki pisma (uzyskanie co najmniej 51% punktów z kolokwium).

Jednorazowa poprawa kolokwium na koniec semestru.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Udział w wykładach	15 godzin
Przygotowanie do kolokwium	10 godzin
Przygotowanie prezentacji	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Postępowanie logopedyczne w diagnozie i terapii dziecka z FAS
Nazwa w języku angielskim:		Speech therapy in the diagnosis and therapy of a child with FAS
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Marta Krakowiak
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Marta Krakowiak
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studentów wiedzy na temat zaburzeń rozwojowych wywołanych prenatalną ekspozycją na alkohol, określanych mianem płodowego zespołu alkoholowego (Fetal Alcohol Syndrome – FAS). Nabycie umiejętności diagnozowania i programowania terapii dzieci z tym syndromem.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna definicję płodowego zespołu alkoholowego oraz kryteria diagnostyczne FAS i innych zespołów poalkoholowych.	K_W02
W02	Student określa czynniki wpływające na rodzaj i rozmiar zaburzeń rozwojowych dzieci z FAS oraz skutki prenatalnej ekspozycji na alkohol.	K_W02
W03	Student zna metody postępowania diagnostycznego i terapeutycznego stosowane w procedurach postępowania logopedycznego.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi dokonać analizy dokumentacji medycznej osób z płodowym zespołem alkoholowym.	K_U09
U02	Student potrafi przeprowadzić diagnozę logopedyczną dzieci z FAS i sformułować rozpoznanie logopedyczne zgodnie ze standardami postępowania logopedycznego.	K_U04
U03	Student potrafi zaprogramować terapię logopedyczną dzieci z płodowym zespołem alkoholowym, uwzględniającą odpowiednie strategie i metody postępowania.	K_U05, K_U06
Symbol	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu

efektu		kierunkowego
K01	Student ma świadomość konsekwencji poznawczych, emocjonalnych i społecznych wynikających z picia przez matkę alkoholu w czasie ciąży jest gotowy do niesienia pomocy osobom z FAS.	K_K01
K02	Student wskazuje potrzebę wielospecjalistycznej opieki i rehabilitacji nad osobami z płodowym zespołem alkoholowym.	K_K02
Forma i typy zajęć:		Ćwiczenia – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawowa wiedza z zakresu biologicznego, poznawczego, emocjonalnego i społecznego rozwoju człowieka oraz teorii zaburzeń mowy.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Definicja FAS. 2. Kryteria diagnostyczne płodowego zespołu alkoholowego. 3. Inne zespoły poalkoholowe. 4. Czynniki wpływające na rodzaj i rozmiar uszkodzeń występujących u osób z FAS. 5. Zaburzenia rozwojowe dzieci z płodowym zespołem alkoholowym w poszczególnych etapach ich rozwoju. 6. Deficyty językowe charakterystyczne dla osób z FAS. 7. Diagnozowanie logopedyczne osób z płodowym zespołem alkoholowym. 8. Diagnoza różnicowa. 9. Rozpoznanie logopedyczne. 10. Programowanie terapii dzieci z FAS. 11. Strategie i metody postępowania terapeutycznego w przypadku osób z płodowym zespołem alkoholowym. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Aase J. M., 1998, Kliniczne rozpoznawanie Alkoholowego Zespołu Płodowego (FAS). Trudności w wykrywaniu i diagnostyce [w:] Alkohol a zdrowie. Uszkodzenia płodu wywołane alkoholem, Warszawa: Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, s. 1–11. 2. Klecka M., Janas-Kozik M., 2009, Dziecko z FASD. Rozpoznanie różnicowe i podstawy terapii. Warszawa, Wydawnictwo Edukacyjne PARPAMEDIA. 3. Krakowiak M., Postępowanie logopedyczne w przypadku dzieci z Zespołem Poalkoholowym (FAS) [w:] S. Grabias, J. Panasiuk, T. Woźniak (red.) (2015), Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, Lublin: Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, s. 419–435. 4. Krakowiak M., 2019, Funkcjonowanie słuchu fonematycznego u dzieci z alkoholowym zespołem płodowym, [w:] „Logopedia Silesiana”, nr 8, s. 206–235. 5. Krakowiak M., 2021, Opóźnienie rozwoju mowy u dzieci z płodowym zespołem alkoholowym, Siedlce: IKRiBL. 6. Larkby C., Day N., 2000, Skutki działania alkoholu na płód [w:] Badania nad dziećmi alkoholików, Warszawa: Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, s. 26–44. 7. Muralidharan P., Sarmah S., Zhou F.C., Marrs J.A., 2013, Fetal Alcohol Spectrum Disorder (FASD) Associated Neural Defects: Complex Mechanisms and Potential Therapeutic Targets. „Brain Sciences”, nr 3, s. 964–991. 8. Pawłowska-Jaroń H., 2010, Dziecko z Płodowym Zespołem Alkoholowym. Specyfika mowy i myślenia, [w:] Zagadnienia mowy i myślenia, „Nowa Logopedia”, t. 1, red. M. Michalik i A. Siudak, Kraków, s. 127–134. 9. Pawłowska-Jaroń H., 2011, Sfery zaburzonego rozwoju u dzieci z FASD, [w:] Biologiczne uwarunkowania rozwoju i zaburzeń mowy, „Nowa Logopedia”, t. 2, red. M. Michalik, Kraków: Collegium Columbinum, s. 123 – 139. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Cone-Wesson B., 2005, Prenatal alcohol and cocaine exposure: Influences on cognition, speech, 		

- language, and hearing. „Journal of Communication Disorders”, nr 38, s. 279–302.
2. Grabias S., 2008, Postępowanie logopedyczne. Diagnostyka, programowanie terapii, terapia, „Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego”, red. S. Grabias, Lublin: Polskie Towarzystwo Logopedyczne, t. 37, s. 13–27.
 3. Jadczak-Szumiło T., 2009, Neuropsychologiczny profil dziecka z FASD. Studium przypadku, Warszawa: Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.
 4. Komorowska M., 2007, Diagnostyka FAS w praktyce, „Remedium”, s. 6–7.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Analiza dokumentów i nagrań, prezentacje multimedialne, dyskusja. Metody problemowe, oglądowe, ćwiczeniowe.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Przewidziane są następujące sposoby weryfikacji efektów uczenia się: systematyczna praca na zajęciach z wykorzystaniem wiedzy z literatury i kolokwium pisemne.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z opisanych niżej punktów:

- a) przygotowanie do zajęć i aktywność – bieżące ocenianie na zajęciach,
- b) zaliczenie kolokwium pisemnego:
 - i) 0 – 50%: niedostateczny,
 - j) 51 – 60%: dostateczny,
 - k) 61 – 70%: dostateczny plus,
 - l) 71 – 80%: dobry,
 - m) 81 – 90%: dobry plus,
 - n) 91 – 100%: bardzo dobry.

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Przygotowanie do kolokwium	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Komunikacja wspomagająca i alternatywna w praktyce	
Nazwa w języku angielskim:	Supportive and alternative communication in practice	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	pierwszy i drugi (zaliczenie w 2.)	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Adrianna Urban-Rafałek	
Założenia i cele przedmiotu:	Zdobycie przez studentów wiedzy na temat metod komunikacji wspomagającej i alternatywnej oraz ich znaczenia w rozwoju osób z zaburzeniami słuchu i mowy lub z utraconą zdolnością komunikacji. Kształcenie umiejętności adekwatnego do potrzeb zastosowania pozawerbalnych metod komunikacji.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student posiada pogłębioną wiedzę dotyczącą metod diagnostycznych stosowanych w procedurach postępowania logopedycznego.	K_W05
W02	Student ma pogłębioną wiedzę na temat metod komunikacji wspomagającej i alternatywnej oraz zasad i zakresu ich stosowania.	K_W03
W03	Student zna zasady skutecznej komunikacji z osobami z zaburzeniami słuchu i mowy.	K_W11
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi ocenić stopień zaburzenia mowy i języka oraz możliwość korzystania z komunikacji wspomagającej i alternatywnej.	K_U02
U02	Student potrafi dokonać wyboru metody komunikacji wspomagającej i alternatywnej adekwatnie do indywidualnych potrzeb i możliwości osób z zaburzeniami słuchu i mowy.	K_U03, K_U12
U03	Student potrafi organizować postępowanie terapeutyczne z wykorzystaniem metod komunikacji wspomagającej i alternatywnej.	K_U12
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego

K01	Student jest gotowy do krytycznej oceny swojej wiedzy i umiejętności.	K_K05
K02	Student jest gotowy do okazywania wsparcia i empatii pacjentom, ich rodzinom i opiekunom.	K_K01
Forma i typy zajęć:		Laboratorium – 30 godzin (15 godzin sem. I, 15 godzin sem. II).
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza z zakresu teorii zaburzeń mowy, diagnozy surdologopedycznej.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Zaburzenia mowy i języka. 2. Komunikacja wspomagająca i alternatywna – definicje i cele. 3. Zasady korzystania z ACC. 4. Metody komunikacji wspomagającej i alternatywnej. <ol style="list-style-type: none"> a) kryteria wyboru metody dla konkretnego użytkownika, b) inicjowanie metody w zależności od potrzeb komunikacyjnych osób i ich niepełnosprawności. 5. Projektowanie i stosowanie pomocy komunikacyjnych. 6. Planowanie i organizacja terapii. 7. Wykorzystanie sprzętu technicznego do komunikowania i tworzenia pomocy dydaktycznych. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Błęszyński J.J., 2006, Alternatywne i wspomagające metody komunikacji, Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls. 2. Grycman M., 2009, Sprawdź, jak się porozumiewam. Ocena efektywności porozumiewania się dzieci niemówiących wraz z propozycjami strategii terapeutycznych. Kraków: Stowarzyszenie Rehabilitacyjne Centrum Rozwoju Porozumiewania. 3. Grycman M., 2014, Porozumiewanie się z dziećmi ze złożonymi zaburzeniami komunikacji, Kwidzyn: Stowarzyszenie Rehabilitacyjne Centrum Rozwoju Porozumiewania. 4. Grycman M., Kaczmarek B.B. (red.), 2014, Podręczny słownik terminów AAC (komunikacji wspomagającej i alternatywnej), Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls. 5. Grycman M., Smyczek A. (red.), 2004, Wiem czego chcę! Doświadczenia polskich terapeutów i użytkowników wspomagających sposobów porozumiewania się, Kraków: Stowarzyszenie „Mówić bez słów”. 6. Lechowicz A., 2004, Komputerowe wspomaganie komunikacji niewerbalnej dzieci z wieloraką niepełnosprawnością, Warszawa: WSiP. 7. Smyczek A., Bolon B., Bombińska-Domżał A., 2006, Twoje znaki moje słowa i zabawa już gotowa! Program edukacyjny dla rodzin dzieci niemówiących, używających komunikacji wspomagającej, Kraków: Stowarzyszenie „Mówić bez słów”. 8. Von Tetzchner S., Martinsen H., 2002, Wprowadzenie do wspomagających i alternatywnych sposobów porozumiewania się: nauka znaków oraz używania pomocy komunikacyjnych przez dzieci, młodzież i dorosłych z zaburzeniami rozwojowymi, Warszawa: Stowarzyszenie „Mówić bez słów”. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kaczmarek B.L.J., 1993, Komunikacja niewerbalna czy niejęzykowa [w:] „OpusculaLogopedica”, s. 57–63. 2. Kaczmarek B.B. (red.), 2014, Makaton w rozwoju osób ze złożonymi potrzebami komunikacyjnymi, Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls. 3. Kaczmarek B.B., Wojciechowska A. (red.), 2015, Autyzm i AAC. Alternatywne i wspomagające sposoby porozumiewania się w edukacji osób z autyzmem, Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Prezentacje multimedialne, ćwiczenia praktyczne, praca indywidualna i grupowa.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		

Przewidziane są następujące sposoby weryfikacji efektów uczenia się: praca zaliczeniowa i kolokwium pisemne.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z punktów: przygotowanie pracy zaliczeniowej, zaliczenie kolokwium pisemnego:

- o) 0 – 50%: niedostateczny,
- p) 51 – 60%: dostateczny,
- q) 61 – 70%: dostateczny plus,
- r) 71 – 80%: dobry,
- s) 81 – 90%: dobry plus,
- t) 91 – 100%: bardzo dobry.

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	30 godzin
Przygotowanie do kolokwium	20 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Język migowy w praktyce	
Nazwa w języku angielskim:	Signlanguage in practice	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Adrianna Urban-Rafałek	
Założenia i cele przedmiotu:	Zdobycie przez studentów praktycznych umiejętności posługiwania się językiem migowym. Podniesienie efektywności i skuteczności edukacji osób z ubytkiem słuchu poprzez wykorzystanie umiejętności komunikowania się za pomocą języka migowego.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student ma pogłębioną wiedzę z zakresu metod wspomagania rozwoju sprawności językowej i komunikacyjnej osób z uszkodzeniami słuchu.	K_W05
W02	Student widzi różnicę między systemem językowo-migowym a językiem migowym.	K_W05
W03	Student zna zasady skutecznej komunikacji z osobami z zaburzeniami słuchu.	K_W11
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi stosować zwroty i wyrażenia w języku migowym.	K_U12
U02	Student potrafi zrozumieć zwroty i wyrażenia przekazane za pomocą języka migowego.	K_U12
U03	Student potrafi wykorzystać język migowy w pracy z osobami z uszkodzonym słuchem.	K_U12
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest gotowy do niesienia pomocy osobom z uszkodzonym słuchem, działając na rzecz tego środowiska.	K_K01

K02	Student ma świadomość poziomu swoich umiejętności i potrzebę ciągłego dokształcania się.	K_K05
Forma i typy zajęć:		Laboratorium – 30 godzin (15 godzin sem. I, 15 godzin sem. II).
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Znajomość terminologii z zakresu surdologopedii.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Metody wychowania językowego – teoria i praktyka. 2. System językowo-migowy a język migowy. 3. Daktylografia: <ol style="list-style-type: none"> a) alfabet palcowy, b) liczebniki. 4. Język migowy w praktyce: <ol style="list-style-type: none"> a) stosowanie znaków języka migowego w komunikacji z osobami z uszkodzeniem słuchu, b) rozumienie znaków języka migowego. 5. Tworzenie tekstów w języku migowym. 6. Transkrypcja nagrań w języku migowym. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kosiba O., Grenda P., 2011, Leksykon języka migowego, Bogatynia: Wydawnictwo Silentium. 2. Krakowiak K., 2019, Metody wychowania językowego osób niesłyszących [w:] E. Muzyka-Furtak (red.), <i>Surdologopedia. Teoria i praktyka</i>, Gdańsk: Harmonia Universalis, s. 230–248. 3. Szczepankowski B., 1994, <i>Podstawy języka migowego</i>, Warszawa: WSiP. 4. Szczepankowski B., 2007, <i>Język migany w szkole</i>, Warszawa: WSiP. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Maciejewska A. (red.), 2011, <i>Między znakami – między słowami</i>, Uniwersytet Przyrodniczo-Humanistyczny w Siedlcach. Instytut Filologii Polskiej i Lingwistyki Stosowanej. Siedlce: Wydawnictwo Uniwersytetu Przyrodniczo-Humanistycznego. 2. Szczepankowski B., 1999, <i>Niesłyszący – głusi – głuchoniemi: wyrównywanie szans</i>, Warszawa: WSiP. 3. Szczepankowski B., Koncewicz D., 2008, <i>Język migowy w terapii</i>, Łódź: Wyższa Szkoła Pedagogiczna, Edukacyjna Grupa Projektowa. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Prezentacje multimedialne, ćwiczenia praktyczne.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Przewidziane są następujące sposoby weryfikacji efektów uczenia się: praca zaliczeniowa, kolokwium pisemne oraz sprawdzenie znajomości daktylografii i stosowania oraz rozumienia znaków języka migowego.		
Forma i warunki zaliczenia:		
<p>Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z opisanych niżej punktów:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) przygotowanie pracy zaliczeniowej, b) zaliczenie kolokwium pisemnego: <ol style="list-style-type: none"> u) 0 – 50%: niedostateczny, v) 51 – 60%: dostateczny, w) 61 – 70%: dostateczny plus, x) 71 – 80%: dobry, y) 81 – 90%: dobry plus, z) 91 – 100%: bardzo dobry, 		

c) zaliczenie kolokwium praktycznego z daktylografii oraz płynności posługiwania się wybranymi znakami z języka migowego.

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	30 godzin
Przygotowanie do kolokwium	20 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Zaburzenia afatyczne w schorzeniach neurologicznych – postępowanie logopedyczne
Nazwa w języku angielskim:		Aphatic disorders in neurological diseases – speech therapy
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Sofia Kamińska
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Sofia Kamińska, dr Kamila Bigos
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studentów wiedzy i umiejętności różnicowania organicznych i funkcjonalnych mechanizmów zaburzeń rozwoju mowy oraz opanowanie zasad postępowania logopedycznego w zaburzeniach afatycznych.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna patomechanizmy i symptomatykę deficytów językowych w zaburzeniach afatycznych.	K_W08
W02	Student zna wpływ wrodzonych i nabytych uszkodzeń i/lub dysfunkcji układu nerwowego na mowę.	K_W08
W03	Student zna logopedyczne procedury postępowania diagnostycznego i terapeutycznego w przypadku zaburzeń afatycznych.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi określić objawy i dynamikę zaburzeń języka i komunikacji u osób z zaburzeniami afatycznymi.	K_U01
U02	Student potrafi różnicować objawy zaburzeń językowych, wskazywać ich mechanizmy oraz przyporządkowywać je poszczególnym typom zaburzeń afatycznych.	K_U04
U03	Student potrafi zaprogramować terapię neurologopedyczną u osób z zaburzeniami afatycznymi, dostosowaną do potrzeb oraz możliwości pacjenta, uwzględniającego wyniki badań wielospecjalistycznych.	K_U06,K_U14
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego

K01	Student ma świadomość interdyscyplinarnego charakteru schorzeń neurologicznych.	K_K02
K02	Student ma świadomość konsekwencji społecznych wynikających z zaburzeń komunikacji w afazji i wykazuje troskę o godność człowieka mającego problemy z mową.	K_K04
Forma i typy zajęć:		Wykład – 15 godzin, ćwiczenia – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawy neuroanatomii, neurofizjologii, językoznawstwa i teorii zaburzeń mowy.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Schorzenia neurologiczne – charakterystyka. 2. Zaburzenia językowe u osób z ogniskowymi uszkodzeniami mózgu. 3. Koncepcje interpretowania zaburzeń afatycznych (wąskolokalizacyjna, koneksjonistyczna, antylokalizacyjna i funkcjonalna). 4. Typologie i klasyfikacje zaburzeń afatycznych. 5. Procedury diagnozy logopedycznej chorych z ogniskowymi uszkodzeniami mózgu. 6. Postępowanie terapeutyczne w zaburzeniach afatycznych. 7. Programowanie terapii logopedycznej w przypadku osób z afazją. 8. Kryteria doboru narzędzi diagnostycznych i materiałów pomocniczych w terapii logopedycznej. 9. Czynniki warunkujące skuteczność terapii osób z zaburzeniami afatycznymi. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Borkowska A., E. M. Szepietowska red., Diagnostyka neuropsychologiczna. Metodologia i metodyka, Lublin 2000. 2. Herzyk A., Afazja: mechanizmy mózgowe i symptomatologia, „Logopedia”, 2000, 27, 23-54. 3. Herzyk A., Wprowadzenie do neuropsychologii klinicznej, Warszawa 2005. 4. Górską T., Grabowska A., Zagrodzka J., red., Mózg a zachowanie, Warszawa 1997. 5. Jodzio K., Afazja pierwotna postępująca, Gdańsk 1999. 6. Kaczmarek B.L.J., Mózgowe mechanizmy formowania wypowiedzi słownych, Lublin 1986. 7. Kądziaława D., Czynność rozumienia mowy. Analiza neuropsychologiczna, Wrocław 1983. 8. Konorski J., Integryjność działania mózgu, Warszawa 1969. 9. Łuria A. R., Zaburzenia wyższych czynności korowych wskutek ogniskowych uszkodzeń mózgu, Warszawa 1967. 10. Łuria, A.R., Problemy psychologii i neurolingwistyki, Warszawa 1976. 11. Maruszewski M., Afazja. Zagadnienia teorii i terapii, Warszawa 1966. 12. Maruszewski M., Mowa a mózg. Analiza neuropsychologiczna, Warszawa 1970. 13. Panasiuk J., Afazja a interakcja, Lublin 2013. 14. Panasiuk J., Diagnostyka logopedyczna w przebiegu chorób neurologicznych u osób dorosłych, [w:] Diagnostyka logopedyczna. Podręcznik akademicki, red. E. Czaplewska, Stanisław Milewski, Sopot 2012, s. 263-324. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Duranowska-Serocka A., Zaburzenia czynności językowych i aktywności w kontaktach z otoczeniem po uszkodzeniu struktur podkorowych w wyniku udaru mózgu, „Logopedia”, 2000, 27, 93-112. 2. Herzyk A., Daniluk B., red., Jakościowy opis w neuropsychologii klinicznej. Przekrój zagadnień, Lublin 2002. 3. Herzyk A., Kądziaława D., red., Zaburzenia w funkcjonowaniu człowieka z perspektywy neuropsychologii klinicznej, Lublin 1996. 4. Kościeszka M., Wartość diagnostyczna Token Testu w badaniu zaburzeń afatycznych, „Audiofonologia”, 1990, 2, 71-84. 5. Łojek-Osiejuk E., Główne szkoły terapii chorych z afazją, [w:] Diagnostyka i terapia chorych z afazją, red. A. Balejko, Białystok 1998. 6. Maruszewski M., Chory z afazją i jego usprawnianie, Warszawa 1974. 7. Panasiuk J., Komunikacja w afazji, „Logopedia”, 2000, 27, 55-80. 		

8. Puchowska-Florek M., Książkiewicz B., Nowaczewska M., Ocena przydatności wybranych skal i testów do oceny afazji u pacjentów w ostrym okresie udaru mózgu, „Udar Mózgu”, 2005, 7, 2, 39-47.
 9. Żarski S., red., Zagadnienia patofizjologii wyższych czynności nerwowych po uszkodzeniach mózgu, Warszawa 1970.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Wykład wzbogacony prezentacjami multimedialnymi, warsztaty, analiza dokumentów i wytworów.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Przewidziane są następujące sposoby weryfikacji efektów uczenia się: systematyczna praca na zajęciach z wykorzystaniem wiedzy z literatury, kolokwium pisemne oraz egzamin.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z opisanych niżej punktów:

- a) przygotowanie do zajęć i aktywność – bieżące ocenianie na zajęciach,
- b) zaliczenie kolokwium pisemnego:
 - aa) 0 – 50%: niedostateczny,
 - bb) 51 – 60%: dostateczny,
 - cc) 61 – 70%: dostateczny plus,
 - dd) 71 – 80%: dobry,
 - ee) 81 – 90%: dobry plus,
 - ff) 91 – 100%: bardzo dobry,
- c) zdanie egzaminu.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach	15 godzin
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Samodzielne przygotowanie się do ćwiczeń	5 godzin
Samodzielne przygotowanie się do kolokwium	10 godzin
Przygotowanie się do egzaminu	5 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Wspomaganie rozwoju małego dziecka ze spektrum autyzmu
Nazwa w języku angielskim:		Supporting the development of a small child from the autism spectrum
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Sofia Kamińska
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Kamila Bigos
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studenta umiejętności rozpoznawania zaburzeń ze spektrum autyzmu oraz nabycie umiejętności programowania i prowadzenia terapii małych dzieci ze spektrum autyzmu.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student ma pogłębioną wiedzę na temat autystycznego spektrum zaburzeń: symptomów, etiologii, rokowań.	K_W08
W02	Student posiada pogłębioną wiedzę dotyczącą językowych wykładników charakteryzujących zaburzenia ze spektrum autyzmu.	K_W01
W03	Student zna procedury postępowania diagnostycznego w przypadku dzieci ze spektrum autyzmu.	K_W05
W04	Student zna zasady postępowania terapeutycznego dostosowanego do specyfiki deficytów językowych i komunikacyjnych dzieci ze spektrum autyzmu.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi dokonać oceny rozwoju i poziomu umiejętności językowych oraz społecznych dzieci ze spektrum autyzmu.	K_U01
U02	Student potrafi analizować dokumentację i wykorzystywać zdobytą wiedzę w celu programowania terapii logopedycznej dzieci ze spektrum autyzmu.	K_U09
U03	Student potrafi dobrać metody terapeutyczne odpowiednio dobrane do potrzeb i możliwości małych dzieci ze spektrum autyzmu.	K_U06

Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student jest otwarty na poszerzanie wiedzy dotyczących nowych wyników badań nad zaburzeniami autystycznymi.	K_K05
K02	Student wskazuje potrzebę wielospecjalistycznej opieki i rehabilitacji nad małymi dziećmi ze spektrum autyzmu.	K_K02
Forma i typy zajęć:		Ćwiczenia – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza na temat zaburzeń mowy oraz całościowych zaburzeń rozwoju.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Charakterystyka etiologii, objawów i patomechanizmu zaburzeń ze spektrum autyzmu. 2. Diagnoza dzieci ze spektrum autyzmu: <ol style="list-style-type: none"> a) międzynarodowe klasyfikacje diagnostyczne ICD 10 (11) i DSM IV (V), b) testy wykorzystywane w procesie diagnostycznym. 3. Diagnoza różnicowa. 4. Zaburzenia ze spektrum autyzmu – objawy pozajęzykowe. 5. Charakterystyka zachowań językowych w ASD (Autism Spectrum Disorders). 6. Metody pracy z małym dzieckiem ze spektrum autyzmu. 7. Programowanie terapii w przypadku spektrum autystycznego. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Bigas U., Autyzm – charakterystyka zachowań językowych w autystycznym spektrum zaburzeń, w: Logopedia. Teoria zaburzeń mowy, red. S. Grabias, M. Kurkowski, Lublin 2012. 2. Cieszyńska J., Wczesna diagnoza i terapia zaburzeń autystycznych, Kraków 2011. 3. Frith U., Autyzm. Wyjaśnienie tajemnicy, Gdańsk 2008. 4. Frith U. (red.), przeł. Beata Godlewska, Autyzm i zespół Aspergera, Warszawa 2005. 5. Korendo M., Językowa interpretacja świata w wypowiedziach osób z zespołem Aspergera, Kraków 2013. 6. Markiewicz K., Możliwości komunikacyjne dzieci autystycznych, Lublin 2004. 7. Pisula U., Autyzm, przyczyny, symptomy, terapia, Gdańsk 2010. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Chojnicka, R. Płoski, Polska wersja wywiadu do diagnozowania autyzmu ADI-R, [w]: Psychiatria polska, t. XLVI, nr 2, 2012 s. 249-259. 2. Jerzak M. (red.), Zaburzenia psychiczne i rozwojowe u dzieci a rzeczywistość szkolna, Warszawa 2016. 3. Pisula E., Autyzm u dzieci. Diagnoza, klasyfikacja, etiologia, Warszawa 2002. 4. Pisula E., Autyzm i przywiązanie. Studia nad interakcjami dzieci i ich matek, Gdańsk 2003. 5. Pisula E., Danielewicz D. red., Wybrane formy terapii i rehabilitacji osób z autyzmem, Kraków 2008. 6. Winczura B., Dziecko z autyzmem. Terapia deficytów poznawczych a teoria umysłu, Kraków 2008. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Wykład wzbogacony prezentacjami multimedialnymi, konwersacja, analiza przypadków.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Efekty uczenia się będą poddawane weryfikacji na bieżąco podczas ćwiczeń oraz w czasie kolokwium pisemnego na koniec semestru.		
Forma i warunki zaliczenia:		

Warunkiem uzyskania zaliczenia z oceną jest zaliczenie kolokwium pisemnego:

- gg) 0 – 50%: niedostateczny,
- hh) 51 – 60%: dostateczny,
- ii) 61 – 70%: dostateczny plus,
- jj) 71 – 80%: dobry,
- kk) 81 – 90%: dobry plus,
- ll) 91 – 100%: bardzo dobry.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Przygotowanie do kolokwium	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Rehabilitacja osób z implantami słuchowymi	
Nazwa w języku angielskim:	Rehabilitation of people with hearing implants	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	lek. med. Jarosław Dmowski	
Założenia i cele przedmiotu:	Przygotowanie studentów do prowadzenia rehabilitacji osób z implantami słuchowymi. Nabycie umiejętności kształtowania i doskonalenia kompetencji komunikacyjnej lub odzyskania możliwości słuchowego odbioru mowy w różnych warunkach akustycznych przez pacjentów z implantami słuchowymi.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna procedury postępowania w przypadku terapii surdologopedycznej osób z implantami słuchowymi.	K_W05
W02	Student ma wiedzę na temat budowy i funkcjonowania implantów ślimakowych oraz korzyści płynących z ich zastosowania.	K_W06
W03	Student posiada wiedzę dotyczącą metod rehabilitacji mowy u osób implantami ślimakowymi.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi dokonać analizy dokumentacji medycznej osób z implantem słuchowym.	K_U09
U02	Student potrafi zaprogramować postępowanie terapeutyczne stosownie do możliwości osób implantami słuchowymi według standardów logopedycznych.	K_U05, K_U06
U03	Student potrafi dobierać metody wspomagające rozwój kompetencji językowej i komunikacyjnej adekwatnie do indywidualnych potrzeb osób z implantami słuchowymi.	K_U05, K_U06
U04	Student potrafi wykorzystywać i opracowywać różnorodne narzędzia	K_U03

	terapeutyczne na poszczególnych etapach rehabilitacji osób z implantami słuchowymi.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student ma świadomość poziomu swojej wiedzy z zakresu otolaryngologii i konieczności jej uzupełniania.	K_K05
K02	Student jest przygotowany do podjęcia współpracy z innymi specjalistami w zakresie diagnozy i rehabilitacji osób z implantami słuchowymi.	K_K02
Forma i typy zajęć:	Ćwiczenia – 15 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Znajomość anatomii i fizjologii narządu słuchu i CUN. Znajomość systemów wspomagających słyszenie.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Implant ślimakowy – budowa i funkcjonowanie. 2. Kryteria kwalifikacji do stosowania różnego typu implantów słuchowych. 3. Zasady i schemat diagnostycznej terapii logopedycznej. 4. Etapy rehabilitacji osób z implantami ślimakowymi: <ol style="list-style-type: none"> a) edukacja przedoperacyjna i pierwsze dopasowanie procesora mowy, b) nauka wykrywania obecności dźwięku lub jego braku w otoczeniu, c) dyskryminacja (różnicowanie), d) identyfikacja (utożsamianie), e) rozumienie mowy, f) rozumienie mowy i dźwięków użytecznych na tle dźwięków zakłócających. 5. Formy oraz zasady realizacji i monitorowania procesu rehabilitacji osób z implantami słuchowymi. 6. Czynniki warunkujące skuteczność terapii osób z implantami słuchowymi. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Demenko G., Rychter L., Pruszewicz A., Szyfter W., Woźnica B., 1996, Testy do badania Słuchowej Percepcji Mowy (TBSPM) dla Dzieci z Implantami Ślimakowymi [w:] „Otolaryngologia Polska”, t. L, nr 6, s. 628–632. 2. Mueller–Malesińska M., 1998, Program rehabilitacji chorych po wszczępieniu implantu ślimakowego [w:] „Otolaryngologia Polska”, t. LII, nr 3, s. 367–370. 3. Mueller-Malesińska M., Słodownik-Rycaj E., Połusznia-Owczarż M., Geremek A., Szuchnik J., Skarżyński H., 1997, Opieka lekarska, psychologiczna, pedagogiczna, logopedyczna nad dziećmi po wszczępieniu implantu ślimakowego [w:] Otolaryngologia Polska”, Supplement22, t. L, s. 186–192. 4. Skarżyński H., 1999, Wszczępy ślimakowe – stan obecny i perspektywy [w:] „Otolaryngologia Polska”, Supplement 30, t. LIII, s. 45–50. 5. Skarżyński H., 2010, Wszczępy ślimakowe [w:] A. Pruszewicz, A. Obrębowski (red.), Audiologia kliniczna. Zarys, Poznań: Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, s. 282–287. 6. Szuchnik J., Iskra L., Słodownik-Rycaj E., Święcicka A., Skarżyński H., 1996, Proces nabywania oraz pomiar umiejętności słuchowych u pacjentów implantowanych w kolejnych etapach rehabilitacji [w:] „Audiofonologia”, VIII, s. 129–142. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Geremek A., Skarżyński H., Szuchnik J., Połusznia-Owczarż M., Lorens A., Zawadzki R., 1999, Aktualne kryteria do operacji wszczępienia implantu ślimakowego [w:] „Otolaryngologia Polska”, Supplement 30, t. LIII, s. 110–112. 2. Grabias S. (red.), 1994, Głuchota a język, Lublin: Wydawnictwo UMCS. 3. Lorens A., Śliwa L., Walkowiak A., 1999, Zasady ustawiania procesora mowy w programie rehabilitacji dziecka po wszczępieniu implantu ślimakowego [w:] „Audiofonologia”, XV, s. 151–156. <p>Piotrowska A., Lorens A., Szuchnik J., Wojewódzka B., Kosmalowa J., Skarżyński H., 2001, Procedura przedoperacyjna kwalifikacji do wszczępienia implantu ślimakowego stosowana w Instytucie Fizjologii i</p>		

Patologii Słuchu w Warszawie [w:] „Audiofonologia”, XX, s. 43–50.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Analiza dokumentacji medycznej, prezentacje multimedialne, wykład.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Przewidziane są następujące sposoby weryfikacji efektów uczenia się: systematyczna praca na zajęciach, przygotowanie prezentacji i kolokwium pisemne.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z opisanych niżej punktów:

- a) przygotowanie do zajęć i aktywność – bieżące ocenianie na zajęciach,
- b) przygotowanie prezentacji,
- c) zaliczenie kolokwium pisemnego:
 - mm) 0 – 50%: niedostateczny,
 - nn) 51 – 60%: dostateczny,
 - oo) 61 – 70%: dostateczny plus,
 - pp) 71 – 80%: dobry,
 - qq) 81 – 90%: dobry plus,
 - rr) 91 – 100%: bardzo dobry.

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność

Obciążenie studenta

Udział w ćwiczeniach

15 godzin

Przygotowanie do kolokwium

6 godzin

Przygotowanie prezentacji

4 godzin

Sumaryczne obciążenie pracą studenta

25 godzin

Punkty ECTS za przedmiot

1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Zaburzenia rozwoju mowy dzieci wielojęzycznych – postępowanie logopedyczne
Nazwa w języku angielskim:		Disorders of speech development in multilingual children – speech therapy
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Sofia Kamińska
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Sofia Kamińska
Założenia i cele przedmiotu:		Student poznaje uwarunkowania kulturowe rozwoju mowy i zaburzenia językowe dziecka wielojęzycznego. Potrafi zdiagnozować trudności rozwojowe dziecka wynikające z bilingwizmu oraz zaplanować i realizować postępowanie terapeutyczne.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna zakres wpływu uwarunkowań kulturowych na rozwój mowy i języka dziecka.	K_W03
W02	Student zna wpływ wielojęzyczności na akwizycję określonych podsystemów języka.	K_W01
W03	Student dostrzega związki trudności językowe dzieci związane z zaburzeniem rozwoju mowy a ich wielojęzycznością.	K_W03
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student potrafi uwzględnić uwarunkowania kulturowe i tory rozwoju mowy dziecka i określić zakresy trudności językowych.	K_U04
U02	Student umie zdiagnozować trudności dziecka wielojęzycznego z zaburzeniami mowy i sformułować rozpoznanie logopedyczne zgodnie ze standardami postępowania logopedycznego.	K_U13
U03	Student potrafi zaprogramować terapię logopedyczną, uwzględniającą odpowiednie strategie i metody postępowania.	K_U14
Symbol	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu

efektu		kierunkowego
K01	Student jest gotów do ustawicznego doskonalenia swoich umiejętności zawodowych, ma świadomość roli znajomości języków obcych w diagnozie i programowaniu terapii.	K_K05
K02	Student ma świadomość konsekwencji poznawczych, emocjonalnych i społecznych wynikających z posługiwania się przez dzieci wieloma językami.	K_K02
Forma i typy zajęć:		Ćwiczenia – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza dotycząca rozwoju mowy i zaburzeń tego procesu.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Bilingwizm (wielojęzyczność) – problemy/ korzyści kulturowe, społeczne, językowe. 2. Bilingwizm – interpretacje wyników badań neurologicznych, psychologicznych (prawdy i mity na temat wielojęzyczności). 3. Rodzaje bilingwizmu. 4. Rozwój mowy i języka dzieci wielojęzycznych: ocena zjawisk fonetyczno-fonologicznych, leksykalnych, gramatycznych, składniowych, narracji. 5. Zaburzenia w rozwoju mowy dzieci bilingwalnych. Wielojęzyczność a opóźnienie rozwoju języka i mowy. 6. Zaburzenia pochodzenia korowego a wielojęzyczność. 7. Zaburzenia sprzężone a bilingwizm. 8. Diagnoza kompetencji językowej i komunikacyjnej w różnych językach dziecka wielojęzycznego. 9. Programowanie terapii. 10. Nauczanie języka polskiego jako obcego. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. E. Czapiewska, 2017, Logopedia międzykulturowa, Gdańsk. 2. E. Lipińska, 2003, Język ojczysty, język obcy, język drugi. Wstęp do badań dwujęzyczności, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków, s. 147. 3. R. Laskowski, 2009, Język w zagrożeniu. Przystawanie języka polskiego w warunkach polsko-szwedzkiego bilingwizmu, Kraków. 4. J. Cieszyńska-Rożek, 2013, Metoda Krakowska wobec zaburzeń rozwoju dzieci. Z perspektywy fenomenologii, neurobiologii i językoznawstwa, Kraków: Omega Stages System. 5. J. Cieszyńska-Rożek, 2010, Dwujęzyczność rozumienie siebie jako Innego, w: Cieszyńska J., Orłowska-Popek Z., Korendo M., (red.), „Nowe podejście w diagnozie i terapii logopedycznej – metoda krakowska”, Kraków. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. M. Tomasello M., 2015, Dlaczego współpracujemy, Kraków. 2. A. Seretny, E. Lipińska, 2005, ABC metodyki nauczania języka polskiego jako obcego, Universitas, Kraków, s. 329. 3. I. Kurcz (red.), 2007, Psychologiczne aspekty dwujęzyczności, Gdańsk. 4. P. Ricoeur, 1989, Język, tekst, interpretacja, przeł. P. Graff, K. Rosner, Warszawa. 5. E. Lipińska, A. Seretny, 2013, Integrowanie kompetencji lingwistycznych w glottodydaktyce – na przykładzie nauczania języka polskiego jako obcego/ drugiego. Poradnik metodyczny z ćwiczeniami, Księgarnia Akademicka, Kraków, s. 230. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Wykład tradycyjny, multimedialny, prezentacje studiów przypadków, analiza tekstów, referaty, opracowanie zasad diagnozy i programowania terapii dzieci bilingwalnych z uwzględnieniem ich trudności językowych w każdym z języków.		

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Wiedza sprawdzana na kolokwium w trakcie trwania semestru, a umiejętności praktyczne poprzez wykonanie projektu postępowania logopedycznego wybranego dziecka wielojęzycznego (na koniec semestru).

Forma i warunki zaliczenia:

Punktacja kolokwium pisemnego:

- ss) 0 – 50%: niedostateczny,
- tt) 51 – 60%: dostateczny,
- uu) 61 – 70%: dostateczny plus,
- vv) 71 – 80%: dobry,
- ww) 81 – 90%: dobry plus,
- xx) 91 – 100%: bardzo dobry.

Ocena projektu: przygotowanie merytoryczne – 20%, diagnoza – 40%, terapia – 40%.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Samodzielne przygotowanie się do ćwiczeń	5 godzin
Przygotowanie do kolokwium i opracowanie projektu	20 godzin
Udział w konsultacjach	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Neurologia; procesy neurodegeneracyjne	
Nazwa w języku angielskim:	Neurology; neurodegenerative processes	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	obowiązkowy	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Marta Krakowiak	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Kamila Bigos	
Założenia i cele przedmiotu:	<p>Celem przedmiotu jest zapoznanie z rozwojem neurologicznym człowieka od oraz szczegółowa analiza odruchów i cech specyficznych rozwojowych dziecka od 0-1. r.ż. Rozumienie obrazowania procesów fizjologicznych i patologicznych będących podstawą procesu mówienia. Umiejętność oceny badań neurofizjologicznych i obrazowych na poziomie pozwalającym na swobodną współpracę z lekarzem i psychologiem. Ocena neurologiczna rozwoju dziecka.</p>	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student zna budowę i funkcjonowanie ośrodkowego układu nerwowego. Zna rodzaje uszkodzeń OUN i ich wpływ na funkcjonowanie człowieka, wie, jakie są/ mogą być przyczyny zaburzeń mowy pochodzenia centralnego.	K_W02, K_W03
S_W02	Zna obszar badań i podstawowe terminy z zakresu neurologii.	K_W05, K_W09
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U02	Rozumie specyfikę, zakres badań i diagnozy neurologicznej oraz potrafi wykorzystać wiedzę z zakresu neurologii do stawiania diagnozy logopedycznej.	K_U11
S_U03	Potrafi ocenić problemy i potrzeby chorego z uwzględnieniem specyfiki jednostki chorobowej.	K_U02, K_U07
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Ma świadomość swojej wiedzy i umiejętności w zakresie postępowania	K_K03, K_K05

	diagnostyczno-terapeutycznego w różnych zaburzeniach mowy oraz odpowiedzialności prawnej i etycznej.	
Forma i typy zajęć:	Wykład – 30 godzin, ćwiczenia – 15 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Neurologia, neurologopedia, rozwój mowy dziecka.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Podstawy anatomii i fizjologii ośrodkowego układu nerwowego. 2. Genetyka, rozwój embriologiczny i plastyczność układu nerwowego, starzenie się mózgu. 3. Neuroprzeżytnictwo, neuropsychologia i psychofarmakologia. 4. Patologia, immunologia i procesy zwyrodnieniowe ośrodkowego układu nerwowego. 5. Schorzenia zwyrodnieniowe ośrodkowego układu nerwowego oraz możliwości diagnostyczne: diagnostyka neuropsychologiczna oraz internistyczna i neurologiczna. 6. Przebieg i możliwości lecznicze w schorzeniach neurozwyrodnieniowych. 7. Uszkodzenia funkcji korowych i podkorowych: zaburzenia poznawcze, praktyki i gnostyczne w odniesieniu do upośledzenia komunikacji werbalnej i niewerbalnej. 8. Rola zaburzenia ruchowych funkcji korowych i pozapiramidowych w komunikacji werbalnej i niewerbalnej. 9. Zaburzenia komunikacji językowej i psychopatologiczne w schorzeniach neurozwyrodnieniowych – odrębności i współzależności. 10. Zwyrodnieniowe uszkodzenia obwodowego układu nerwowego. 11. Terapia logopedyczna w chorobach neurologicznych – możliwości i ograniczenia związane ze schorzeniami neurozwyrodnieniowymi. 12. Możliwości współdziałania logopedy w organizacjach wspierających osoby ze schorzeniami neurozwyrodnieniowymi. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Borkowska A. i wsp. (red.), Diagnoza neuropsychologiczna, Lublin 2000. 2. Gatkowska I., Diagnoza dyzartrii u dorosłych w neurologii klinicznej, Kraków 2012. 3. Gawęda K., Łazewski J., Rehabilitacja mowy w chorobie Parkinsona, Warszawa 2012. 4. Górka T. i wsp., Mózg a zachowanie, Warszawa 2006. 5. Grabias S. i wsp. (red.), Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, Lublin 2015. 6. Herzyk A., Wprowadzenie do neuropsychologii klinicznej, Warszawa 2005. 7. Kalat J.W., Biologiczne podstawy psychologii, Warszawa 2006. 8. Manji H., Oksfordzki podręcznik neurologii, Lublin 2010. 9. Michalik M. (red.), Diagnoza i terapia logopedyczna osób dorosłych i starszych, Kraków, 2014. 10. Michalik M. (red.), Biologiczne uwarunkowania rozwoju i zaburzeń mowy, Kraków 2011. 11. Michałowicz R. (red.), Mózgowe porażenie dziecięce, Warszawa 2001. 12. Milewski S. (red.), Biomedyczne podstawy logopedii. Gdańsk 2017. 13. Nolte J., Mózg człowieka. Anatomia czynnościowa mózgowia, Wrocław 2011. 14. Pąchalska M., Neuropsychologia kliniczna. Urazy mózgu, tom 2, Warszawa 2012. 15. Podemski R., Kompendium neurologii, Gdańsk 2019. 16. Szumska J. (red.), Zaburzenia mowy u dzieci, Warszawa 1982. 17. Ząbek M., Urazy czaszkowo-mózgowe, Warszawa 1994. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Emmerson C.R., Walczak T.S., Padle T.A., Elektroencefalografia i potencjały wywołane, [w:] Neurologia Meritta, (red.) Kwieciński H., Kamińska A.M., Wrocław 2004. 2. Lange D.L., Trojaborg W., Elektromiografia, [w:] Neurologia Meritta, (red.) Kwieciński H., Kamińska A.M., Wrocław 2004. 3. Mohr J.P., Delapaz R., Obrazowanie w chorobach naczyniowych mózgu, [w:] Neurologia Meritta, (red.) Kwieciński H., Kamińska A.M., Wrocław 2004. 4. Klasyfikacja Zaburzeń Psychiczych i Zaburzeń Zachowania ICD-10, Kraków – Warszawa 1998. Netter F.H., The CIBA Collection of Medical Illustrations, 1986. 5. Maruszewski M., Mowa a mózg, Zagadnienia neuropsychologiczne. Warszawa 1970. 		

6. Michałowicz R., Ślenzak J., Choroby układu nerwowego dzieci i młodzieży, Warszawa 1983.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Wykład tradycyjny i multimedialny, ćwiczenia - analiza wyników badań neurologicznych, obserwacja, dyskusja, film dydaktyczny.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Udział w zajęciach – obecność, przygotowanie dokumentacji w oparciu o literaturę przedmiotu, znajomość metod, narzędzi i procedur postępowania neurologopedycznego.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu:

1. Aktywność na zajęciach.
2. Zaliczenie teoretycznego kolokwium (uzyskanie co najmniej 51% punktów z kolokwium).

Jednorazowa poprawa kolokwium i zaliczenia praktycznego w trakcie zajęć w semestrze.

Egzamin w sesji.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Udział w wykładzie	30 godzin
Przygotowanie do ćwiczeń	3 godzin
Przygotowanie do egzaminu	2 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Zaburzenia rozwoju mowy uwarunkowane neurologicznie	
Nazwa w języku angielskim:	Neurological condition disorders of speech development	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Sofia Kamińska	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Kamila Bigos	
Założenia i cele przedmiotu:	<p>Zdobycie przez studenta wiedzy na temat zaburzeń rozwoju mowy uwarunkowanych neurologicznie. Nabycie umiejętności różnicowania organicznych i funkcjonalnych mechanizmów zaburzeń rozwoju mowy oraz opanowanie zasad postępowania logopedycznego w przypadku alalii, alalii prolongacji, niedokształceniu mowy o typie afazji, afazji dziecięcej i niedokształceniu mowy pochodzenia korowego.</p>	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student posiada pogłębioną wiedzę na temat rozwoju mowy dziecka.	K_W02
S_W08	Student zna objawy, etiologię i patomechanizm zaburzeń rozwoju mowy pochodzenia neurologicznego u dzieci w różnym wieku.	K_W09, K_W02, K_W04
S_W03	Student posiada wiedzę o diagnozie i terapii w przypadku alalii, alalii prolongacji, niedokształcenia mowy o typie afazji, afazji dziecięcej i niedokształcenia mowy pochodzenia korowego.	K_W05, K_W06, K_W07
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U01	Student potrafi rozpoznawać zaburzenia rozwoju mowy uwarunkowane neurologicznie oraz określać ich patomechanizm, etiologię i przyczyny	K_U01, K_U11
S_U04	Student potrafi różnicować objawy zaburzeń językowych w alalii, alalii prolongacji, niedokształceniu mowy o typie afazji, afazji dziecięcej i niedokształceniu mowy pochodzenia korowego.	K_U08, K_U10, K_U14
S_U03	Student potrafi programować terapię dzieci z zaburzeniami rozwoju mowy uwarunkowanymi neurologicznie.	K_U11, K_U06, K_U02

Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K04	Student ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności; rozumie potrzebę ciągłego dokształcania się.	K_K05, K_K06, K_K07
S_K02	Student potrafi formułować opinie z przeprowadzonych diagnoz i formułować wnioski z terapii, udzielać fachowych porad, konsultacji.	K_K05, K_K02
Forma i typy zajęć: Wykład – 15 godzin, ćwiczenia – 30 godzin.		
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawy neuroanatomii, neurofizjologii, neurolingwistyki, rozwój mowy dziecka.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Specyficzne i niespecyficzne zaburzenia rozwoju mowy. 2. Wpływ wrodzonych i nabytych uszkodzeń i dysfunkcji układu nerwowego na rozwój mowy. 3. Charakterystyka zaburzeń rozwoju mowy uwarunkowanych neurologicznie: <ol style="list-style-type: none"> a) alalia, b) alalia prolongaty, c) niedokształcenie mowy o typie afazji, d) niedokształcenie mowy pochodzenia korowego a SLI. 4. Diagnoza różnicowa. 5. Rozwój systemu semantycznego, leksykalnego, morfologicznego, gramatycznego w poszczególnych zaburzeniach uwarunkowanych neurologicznie. 6. Programowanie terapii logopedycznej u dzieci z zaburzeniami mowy uwarunkowanymi neurologicznie. 7. Metodyka prowadzenia terapii neurologopedycznej dziecka z alalią, alalią prolongatą, niedokształceniem mowy o typie afazji, niedokształceniem mowy pochodzenia korowego. 8. Konsekwencje zaburzeń rozwoju mowy uwarunkowanych neurologicznie w życiu dziecka. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. ICD-10 (Międzynarodowa Statystyczna Klasyfikacja Chorób i Problemów Zdrowotnych. Rewizja dziesiąta) (1994). Przeł. R. Topór-Mądry, C. Brykczyńska i in. Kraków: Vesalius. Fundacja Zdrowia Publicznego. 2. Grabias S., Panasiuk J., Woźniak T. (2015). Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego. Lublin: Wydawnictwo UMCS. 3. Panasiuk J. (2013). Sprawności interakcyjne i komunikacyjne jako kryteria różnicowania zaburzeń rozwojowych. W: M. Michalik, A. Siudak, H. Pawłowska-Jaroń (red.), Interakcyjne uwarunkowania rozwoju i zaburzeń mowy (s. 81–105). Kraków: Collegium Columbinum. 4. Smoczyńska M. (2000). Wczesna interwencja u dzieci z opóźnionym rozwojem mowy. W: H. Mierzejewska, M. Przybysz-Piwkova (red.), Teoretyczne podstawy metod usprawniania mowy. Afazja – Zaburzenia mowy (s. 45–54). Warszawa: Pomagisterskie Studium Logopedyczne Wydziału Polonistyki UW. 5. Bokus B., Shugar G. W. (red.) (2007). Psychologia języka dziecka, Gdańsk. 6. Cieszyńska-Rożek J. (2013). Metoda krakowska wobec zaburzeń rozwoju dzieci. Kraków. 7. Maciejewska A. (2015). Analogia w języku i umyśle. Teoria „grup proporcjonalnych relacji” w badaniach nad kompetencją językową uczniów i studentów. Siedlce: Wyd. Uniwersytetu Przyrodniczo-Humanistycznego, s. 364. 8. Krasowicz-Kupis G. (2012). SLI i inne zaburzenia językowe, Sopot. 9. Kurcz I. (red.) (2007). Psychologiczne aspekty dwujęzyczności. Gdańsk. 10. Leonard L. B. (2000). SLI –Specyficzne zaburzenie rozwoju językowego, Gdańsk. 11. Milewski S., K. Kaczorowska-Bray (red.) (2012). Logopedia. Wybrane aspekty historii, teorii i praktyki. Gdańsk. 12. Milewski S., J. Kuczkowski, K. Kaczorowska-Bray (red.) (2014). Biomedyczne podstawy logopedii, Gdańsk. 		
Literatura dodatkowa:		

1. Affolter F. (1993). Spostrzeganie, rzeczywistość, język, Warszawa.
2. Smereka T. (2009). Język a myślenie. Terapia osób z zaburzeniami mowy, Wrocław.
3. Cieszyńska J. (2008). Standard postępowania logopedycznego w przypadku autyzmu wczesnodziecięcego, w: „Logopedia” 37, s. 99-106.
4. Panasiuk J., Standard postępowania logopedycznego w przypadku alalii i niedokształcenia mowy o typie afazji, w: „Logopedia” 37, s. 69-88.
5. Parol U. (1989). Dziecko z niedokształceniem mowy, Warszawa.
6. Szelań E. (1999). „Zegar mózgowy” a procesy mowy w normie i patologii, w; „Przegląd psychologiczny” t. 42, nr 1-2, s. 167-182.
7. Szumska J. (red.) (1982). Zaburzenia mowy u dzieci, Warszawa.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Wykład wzbogacony prezentacjami multimedialnymi, warsztaty, analiza dokumentów i wytworów.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Efekty uczenia się będą weryfikowane na bieżąco i ostatecznie podczas egzaminu.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunkiem uzyskania zaliczenia jest zdanie egzaminu na końcu semestru.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach	15 godzin
Udział w ćwiczeniach	30 godzin
Samodzielne przygotowanie się do ćwiczeń	3 godzin
Przygotowanie się do egzaminu	2 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Neurologia dziecięca
Nazwa w języku angielskim:	Child neurology	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Sofia Kamińska
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Kamila Bigos
Założenia i cele przedmiotu:		Celem przedmiotu jest zapoznanie z rozwojem neurologicznym dziecka od 0-6. roku życia. Szczegółowa analiza odruchów i cech specyficznych rozwojowych dziecka od 0-1. roku życia.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student ma pogłębioną wiedzę z podstaw neurologii dziecięcej, biologicznych podstaw mowy i myślenia.	K_W02
S_W02	Student zna metody badań neurologicznych i potrafi interpretować wyniki badań specjalistycznych.	K_W05, K_W09
S_W04	Student zna anatomię i fizjologię układu nerwowego oraz ma wiedzę z zakresu wrodzonych i nabytych uszkodzeń i dysfunkcji układu nerwowego.	K_W01, K_W02
S_W05	Student ma pogłębioną wiedzę na temat zależności między rozwojem dziecka a zaburzeniami/ zagrożeniami występującymi we wczesnych etapach jego życia.	K_W02, K_W03
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U01	Student potrafi przeprowadzić diagnozę według standardów postępowania neurologicznego.	K_U01, K_U11
S_U03	Student potrafi programować i prowadzić terapię według standardów postępowania neurologopedycznego.	K_U11, K_U06, K_U02
S_U02	Student potrafi określić sygnały ostrzegawcze nieprawidłowego rozwoju dziecka w poszczególnych okresach rozwojowych.	K_U11, K_U04, K_U05

Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K01	Student ma świadomość postępowania zgodnie z zasadami etyki zawodowej i dba o godność pacjenta.	K_K03, K_K04
S_K02, S_K03	Student jest gotowy do współpracy z rodziną/ opiekunami dziecka, zespołem specjalistów.	K_K05, K_K02, K_K01
Forma i typy zajęć:	Ćwiczenia – 30 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Znajomość budowy CUN.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> Ocena rozwoju dziecka od 0-6. miesiąca życia – rozwój ruchowy, odruchy, manipulowanie, percepcja, zachowania społeczne, reakcje dźwiękowe. Sygnaly ostrzegawcze nieprawidłowego rozwoju dziecka w/w czasie. Ocena rozwoju dziecka od 6. miesiąca życia do 1. roku życia. Sygnaly ostrzegawcze nieprawidłowego rozwoju dziecka w/w okresie. Ocena rozwoju dziecka od 1. do 3. roku życia. Sygnaly ostrzegawcze nieprawidłowego rozwoju dziecka w/w okresie. Ocena rozwoju dziecka od 3. do 6. roku życia. Sygnaly ostrzegawcze nieprawidłowego rozwoju dziecka w/w okresie. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> Neurologia dziecięca, Roman Michałowicz, Sergiusz Józwiak, Wydawnictwo: Elsevier Urban & Partner, Wrocław 2011. Biologiczne i medyczne podstawy rozwoju i wychowania cz. II, praca zbiorowa pod red. A. Jaczewskiego. WSiP, Warszawa 1994. Diagnostyka rozwoju dzieci i młodzieży, praca zbiorowa pod red. J. Kopaczeńskiej-Sikorskiej. PZWL, Warszawa 1980. Metody badań w biologii człowieka, A. Malinowski, N. Wolański. PWN, Warszawa 1988. Motoryczność człowieka jej struktura, zmienność i uwarunkowania, praca zbiorowa pod red. W. Osińskiego. AWF, Poznań 1993. Normy w pediatrii. Biologiczne układy, odniesienia, praca zbiorowa pod red. J. Kopczyńskiej-Sikorskiej. PZWL, Warszawa 1996. Ocena rozwoju dziecka w zdrowiu i chorobie, praca zbiorowa pod red. N. Wolańskiego i R. Koziół. Ossolineum, Wrocław 1987. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> Biologiczne podstawy rozwoju człowieka, A. Jopkiewicz, E. Suliga. Wydawnictwo i Zakład Poligrafii Instytutu Technologii Eksploatacji, Radom – Kielce 1998. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Prezentacje multimedialne, referaty, analiza dokumentacji, film dydaktyczny.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Znajomość stosowanych w neurologii kryteriów oceny rozwoju dziecka – rozpoznawanie cech normatywnych i nienormatywnych.		
Forma i warunki zaliczenia:		
Kolokwium pisemne – charakterystyka neurologiczna rozwoju dziecka od 0-6. roku życia.		

Punktacja kolokwium pisemnego:

- yy) 0 – 50%: niedostateczny,
- zz) 51 – 60%: dostateczny,
- aaa) 61 – 70%: dostateczny plus,
- bbb) 71 – 80%: dobry,
- ccc) 81 – 90%: dobry plus,
- ddd) 91 – 100%: bardzo dobry.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	30 godzin
Samodzielne przygotowanie się do ćwiczeń	10 godzin
Przygotowanie do kolokwium	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECST

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Praktyka zawodowa śródroczna logopedyczno-audiologiczna w Centrum Diagnostyki i Terapii UwS/placówkach medycznych/gabinetach logopedycznych
Nazwa w języku angielskim:		Midterm apprenticeship of speech therapy/ audiologopedic therapy in Diagnostic and Therapy Centre in UPH/ medical centres
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	4 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Aldona Kocyla-Łukasiewicz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Ewa Dzieciół
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studentów praktycznego przygotowania do wykonywania zawodu neurologopedy/ gerontologopedy. Poznanie metod terapii oraz narzędzi do oceny trudności językowych i komunikacyjnych wynikających z centralnych zaburzeń słuchu. Prowadzenie ćwiczeń logopedycznych w przypadku zaburzeń podstawowych funkcji słuchowych.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W03	Student zna metody wspierające terapię logopedyczną w przypadku występujących zaburzeń Centralnego Przetwarzania Słuchowego.	K_W06, K_W07
S_W01, S_W03	Student zna zasady programowania, prowadzenia i weryfikacji terapii w przypadku zaburzeń realizacji sprawności językowych i komunikacyjnych spowodowanych uszkodzeniami narządu słuchu i/lub centralnymi zaburzeniami przetwarzania słuchowego.	K_W07, K_W08
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U04, S_U05	Student samodzielnie wykonuje badania mowy i słuchu oraz interpretuje wyniki badań.	K_U08, K_U09
S_U01, S_U02	Student potrafi omówić zasadność metod wspierających terapię logopedyczną w przypadku występujących Centralnych Zaburzeń Przetwarzania Słuchowego: metodę Warnkego, Tomatisa i Johansena.	K_U02
S_U04	Potrafi programować i prowadzić terapię w ramach logopedycznego	K_U14

S_U08	treningu słuchowego.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K01, S_K03	Student jest przekonany o sensie i wartości działań mających na celu terapię zaburzeń mowy i słuchu.	K_K01, K_K04
S_K03	Student wspiera i świadczy pomoc pacjentom z zaburzeniami mowy i ich opiekunom.	K_K01
Forma i typy zajęć:	Praktyka zawodowa logopedyczno-audiologiczna (80 godzin) – obserwacje, analizy, planowanie, praktyczne ćwiczenia, ćwiczenia umiejętności dobierania metod pracy z CAPD.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawowa wiedza z zakresu CAPD, znajomość terminologii związanej ze sprawnościami słuchowymi, językowymi i komunikacyjnymi człowieka.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Zasady, metody i formy pracy terapeutycznej z dzieckiem, młodzieżą i dorosłymi w przypadku zaburzeń Centralnego Przetwarzania Słuchowego. 2. Przeprowadzenie badań słuchu oraz interpretacja wyników. Obserwacja badań sprawności narządu słuchu różnymi technikami/metodami diagnostycznymi w danej placówce medycznej. 3. Terapie wspierające pracę logopedy/neurologopedy – metoda Johansena, metoda Warnkego, metoda Tomatisa – cele terapii, zastosowanie terapii, przebieg badania. 4. Badanie wybraną metodą do oceny centralnych zaburzeń przetwarzania słuchowego – opiekun praktyki przeprowadza badanie każdemu studentowi. 5. Obserwacja zajęć prowadzonych daną metodą terapeutyczną CAPD prowadzoną przez pracowników Centrum Diagnostyki i Terapii UPH. 6. Programowanie i prowadzenie terapii w ramach logopedycznego treningu słuchowego – opracowanie konspektów do zajęć terapeutycznych (co najmniej 5). 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Z. M. Kurkowski, Audiogenne uwarunkowania zaburzeń komunikacji językowej, Lublin 2013. 2. Surdologopedia. Teoria i praktyka, red. Ewa Muzyka-Furtak, Gdańsk 2015. 3. A. Thomatis, Ucho i śpiew, Lublin 1995. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kocyła-Łukasiewicz, E. Dzieciot-Chlibiuk, Terapie osób z zaburzeniami przetwarzania słuchowego, [w:] „Conversatoria Linguistica” 2017, s. 9-26. 2. Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, red. S. Grabias, T. Woźniak, J. Panasiuk, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2015. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Praktyka studenta odbywa się pod kierunkiem uczelnianego opiekuna praktyk. W jej ramach studenci uczestniczą w obserwacji zajęć prowadzonych daną metodą usprawniającą zaburzenia CAPD w Centrum Diagnostyki i Terapii UPH. Podczas praktyki podejmowane są następujące działania: obserwacja zajęć neurologopedycznych, narzędzia do badania CAPD: Tomatis, Johansen, Warnke; planowanie terapii CAPD i zaburzeń analizatora słuchowego. Opracowanie zestawu ćwiczeń i pomocy w ramach logopedycznego treningu słuchowego (co najmniej 7 ćwiczeń).		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Wszystkie efekty będą sprawdzane poprzez ocenę postawy studenta podczas praktyk (zaangażowana/niezaangażowana), ocenę udziału w dyskusjach i analizach (udział/ brak udziału), ocenę ćwiczeń		

opracowanych i prowadzonych przez studenta (ocena 2-5).

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: obserwacja zajęć diagnozy i terapii CAPD (opracowanie co najmniej 5 konspektów odtwórczych), udział w badaniu wybraną metodą i analiza wyników, przygotowanie, opracowanie i przeprowadzenie ćwiczeń w ramach logopedycznego treningu słuchowego (co najmniej 7). Pozytywna opinia uczelnianego opiekuna praktyk.

Poprawy: Brak możliwości poprawy, w przypadku negatywnej oceny praktyki student powinien odbyć ponownie praktykę.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Liczba godzin praktyk	80 godzin
Samodzielne przygotowanie się do prowadzonych zajęć, przygotowanie konspektów i analizy przypadków	20 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	100 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	4 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Praktyka zawodowa ciągła logopedyczna/neurologopedyczna w placówkach oświatowych kształcenia włączającego
Nazwa w języku angielskim:		Apprenticeship of speech therapy/ neurologopaedics in educational and reform centres
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	pierwszy	
Semestr:	drugi	
Liczba punktów ECTS:	3 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr hab. Alina Maciejewska, prof. UwS
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Sofia Kamińska
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studentów praktycznego przygotowania do wykonywania zawodu neurologopedy w placówkach oświatowych, w których uczą się dzieci z różnymi zaburzeniami mowy. Weryfikacja wiedzy teoretycznej, doskonalenie umiejętności praktycznych w zakresie diagnozowania i programowania terapii neurologopedycznej (prowadzenia dokumentacji, układania planów terapii logopedycznej/neurologopedycznej oraz jej prowadzenia – szkoła masowa) oraz dokonywania ewaluacji działań pedagogicznych.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01, S_W08	Student zna etapy rozwoju mowy dziecka oraz zasady zapewniania bezpieczeństwa uczniom w przedszkolu, szkole i poza nimi.	K_W02, K_W13
S_W02 S_W03	Student zna zasady prowadzenia terapii (neuro)logopedycznej w przypadku różnych zaburzeń mowy.	K_W05
S_W06, S_W08	Student zna specyfikę pracy logopedy/ neurologopedy, zadania, organizację, statut program wychowawczo-profilaktyczny i plan pracy placówki masowej, do której uczęszczają dzieci/ uczniowie z różnymi zaburzeniami mowy (m.in. uczniowie z orzeczeniami o kształceniu specjalnym, stopniu niepełnosprawności intelektualnej, itp.).	K_W09, K_W12
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U07	Potrafi zaplanować i przeprowadzić zajęcia terapeutyczne zgodne ze	K_U03

	standardami postępowania logopedycznego/ neurologopedycznego w przypadku danego zaburzenia mowy.	
S_U05, S_U08	Wyciąga wnioski z obserwacji sposobu integracji oraz działań opiekuńczo-wychowawczych, dydaktycznych i terapeutycznych, logopedów, neurologopedów oraz terapeutów pracujących na terenie placówki, w której odbywa się praktyka.	K_U07, K_U14
S_U08	Analizuje sytuacje, zdarzenia dydaktyczno-pedagogiczne zaobserwowane lub doświadczane w czasie praktyk.	K_U14
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K01	Student wykazuje troskę o poszanowanie godności osób z zaburzeniami mowy i słuchu.	K_K04
S_K03	Student wspiera i świadczy pomoc nauczycielom dzieci z zaburzeniami mowy, troszczy się o odpowiedzialne pełnienie ról zawodowych logopedy/ neurologopedy.	K_K01
S_K04	Skutecznie współdziała z opiekunem praktyki oraz nauczycielami w celu poszerzenia swojej wiedzy.	K_K07
Forma i typy zajęć:	Praktyka zawodowa logopedyczna/neurologopedyczna (60 godzin) - ćwiczenia praktycznych umiejętności diagnozowania i terapii, konsultacje, analizy przypadków.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Znajomość zagadnień z zakresu pedagogiki i psychologii umożliwiających organizowanie i prowadzenie procesu kształcenia w szkole. Wiedza z klasyfikacji zaburzeń mowy, rozwoju języka dziecka, terminologii związanej ze sprawnościami językowymi i komunikacyjnymi człowieka.		
Treści modułu kształcenia:		
<p>I. Obserwacja:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Zapoznanie się z zadaniami, organizacją, dokumentacją (m.in. statut, plan pracy, program wychowawczo-profilaktyczny) i specyfiką pracy szkoły, na terenie której odbywać się będzie praktyka. 2. Współpraca logopedy ze specjalistami (m.in. psychologiem, pedagogiem) lekarzami, pracownikami medycznymi, pracownikami opieki socjalnej. 3. Postępowanie neurologopedyczne w szkole masowej, do której uczęszczają uczniowie z orzeczeniami: zasady, formy, metody. 4. Dokumentacja postępowania neurologopedycznego w placówkach edukacyjnych. 5. Zabezpieczanie i ochrona danych osobowych pacjenta. 6. Przeciwdziałanie wypaleniu zawodowemu. 7. Obserwacja zajęć grupowych oraz indywidualnych uczniów z zaburzeniami komunikacji i języka. <p>II. Analiza:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Analiza pracy dydaktyczno-wychowawczej nauczycieli, terapeutów pracujących w przedszkolu/szkole kształcenia włączającego, ich interakcja z uczniami. 2. Analiza postępowania logopedycznego/neurologopedycznego w różnych typach zaburzeń mowy. 3. Metody badania sprawności językowych i komunikacyjnych. 4. Opracowanie 10 konspektów odtwórczych z obserwowanej terapii. 5. Opracowanie 10 konspektów twórczych (z samodzielnie przeprowadzanych zajęć logopedycznych/neurologopedycznych). 6. Zapoznanie się ze strukturą, dokumentacją i obowiązkami logopedy/neurologopedy pracującego w placówkach edukacyjnych. 7. Przygotowanie opinii logopedycznej wybranego przypadku. 8. Opracowanie studium przypadku (diagnoza neurologopedyczna, program terapii, 2 konspekty zajęć z wybranego okresu terapii). 		

Literatura podstawowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Neurologopedyczne studia przypadków, red. E. Stecko, tom IV i V Warszawa 2017, 2018. 2. A. Romieniecka-Stec, Ćwiczenia funkcji poznawczych, t. 1,2,3, Kraków 2014. 3. A. Tońska-Szyfelbein, Opowiedz o... Terapia zaburzeń mowy u dzieci z afazją, dysfazją dziecięcą lub opóźnionym rozwojem mowy, Gdańsk 2009. 4. Wieloaspektowość logopedii. Cz. 1, Zaburzenia mowy w cyklu życia, red. K. Szafrńska, E. Małachowska, I. Klonowska, Toruń 2018. 5. Zaburzenia mowy w wybranych zespołach uwarunkowanych genetycznie, red. J. Cieszyńska-Rożek, P. Sobolewski, D. Grzesiak-Witek, Lublin 2018. 	
Literatura dodatkowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, red. S. Grabias, T. Woźniak, J. Panasiuk, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2015. 2. T. Smereka, Język a myślenie: terapia osób z zaburzeniami mowy, Wrocław 2009. 	
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:	
<p>Praktyka studenta odbywa się pod kierunkiem uczelnianego opiekuna praktyk. W jej ramach studenci uczestniczą w obserwacji zajęć dydaktycznych, neurologopedycznych prowadzonych w wybranej przez uczelnianego opiekuna praktyki szkole masowej, w której uczą się dzieci z różnymi orzeczeniami. Podczas praktyki podejmowane są następujące działania: obserwacja zajęć dydaktyczno-terapeutycznych oraz neurologopedycznych, obserwacja sposobu integracji działań opiekuńczo-wychowawczych, programowanie i planowanie terapii logopedycznej. Opracowanie zestawu ćwiczeń i pomocy w ramach prowadzonych zajęć logopedycznych (co najmniej 10 zestawów ćwiczeń).</p>	
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiąganym przez studenta:	
<p>Wszystkie efekty będą sprawdzane poprzez ocenę postawy studenta podczas praktyk (zaangażowana/niezaangażowana), ocenę udziału w dyskusjach i analizach (udział/ brak udziału), ocenę z przeprowadzonych przez studenta zajęć neurologopedycznych, ocenę z opracowania konspektów odtwórczych, twórczych oraz studium przypadku (suma z ocen częściowych: ocena 2-5).</p>	
Forma i warunki zaliczenia:	
<p>Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: obserwacja zajęć diagnozy i terapii logopedycznej odbywającej się w wybranej przez uczelnianego opiekuna praktyki placówce oświatowej (opracowanie 10 konspektów odtwórczych i 10 konspektów twórczych), przygotowanie i opracowanie studium przypadku. Pozytywna opinia uczelnianego opiekuna praktyk.</p> <p>Poprawy: Brak możliwości poprawy, w przypadku negatywnej oceny praktyki student powinien odbyć ponownie praktykę.</p>	
Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Liczba godzin praktyk	60 godzin
Samodzielne przygotowanie się do prowadzonych zajęć, przygotowanie konspektów i analizy przypadków	15 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	75 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	3 ECTS